

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ



ΑΡ
98

Τό
δέντρο
του
θανάτου

**“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΦΘΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 98 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2**



**ΟΙ θανατερές φλόγες έχουν αγκαλιάσει το δέντρο. Πλησιάζουν
τώρα τον άμοιρο Ποκοπίκο!**

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

**ΤΡΑΓΙΚΗ
ΑΧΜΑΛΩΣΙΑ !**

Τὰ συνταρακτικά, μυστη-
ριώδη και ανεξήγητα γεγονό-
τα, συνεχίζονται στη Ζού-
γκλα μας! (*)

Και νά μερικά απ' αυτά,
μέ λίγα λόγια :

Τού ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Στην τρομακτική υπόγεια
κατακόμβη του μονόφθαλμου
Μάγου Νάχρα Ντού παρου-

(*) Διάβασε το προηγούμενο
τεύχος άρ. 97 που έχει τον
τίτλο «ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙ-
ΜΝΗΣ».

σιάζεται ξαφνικά νύκτα ένας μυστηριώδης άγνωστος. Φαλακρός, καμπούρης και φαφούτης. Με μάτια στρογγυλά και μεγάλα σαν της κουκουβάγιας !

Είναι ο Μάγος της Πέρα Ζούγκλας !

Ζητάει από τον Νάχρα Ντου να συνεργαστούν για να καταστρέφουν κάθε ζωή πάνω στη Ζούγκλα. Να την κάνουν μία άπεραντη Νεκρή Χώρα ! Κ' οι δύο τους μισούν άφάνταστα και τους ανθρώπους και το θεό που τους δημιούργησε !

Ο Μονόφθαλμος, για να δοκιμάση τις μαγικές ικανότητες του Άχάχα Μπούφ, τον στέλνει να του βρή και να του φέρη — μέσα σε τρεις μονάχα στιγμές τον Ποκοπικό. Καί με τον όρο άκόμα: να βγῇ από την ύπogieia καταπακτή χωρίς ν' ανέβη τα χωματένια σκαλοπατια της...

Ο τερατόμορφος Μάγος της Πέρα Ζούγκλας έχει τυληγμένο στη μέση του μικροκαμωμένου κορμιού του ένα ζωντανό μαύρο φίδι... Με το φαρμάκι του φιδιού αυτού, που το θάζει να τον δαγκώση, καταφέρνει να γίνη διαφανής και άυλος σαν φάντασμα...

Κ' έτσι περνώντας μέσα από τα χωματένια ντουβάρια της ύπogieias κατακόμβης, θγαίνει και χάνει ξέω στη: άπεραντη άγρια Ζούγκλα...

Την πρώτη φορά ξαναγουρίζει, σχεδόν άμέσως, λέγοντας

πώς βρήκε το νάνο, όμως ήταν νεκρός !

Ο Νάχρα Ντου που δεν πιστεύει, τον ξαναστέλνει. Κι αυτός, έπιστρέφοντας για δεύτερη φορά, φέρνει στα χέρια του το πτώμα του άμοιρου Ποκοπικού. Από τα μαλλιά και το τομαρένιο παντελονάκι του, που είναι μουσκεμμένα στο νερό, φαίνεται πως είχε πνιγεί !

Ο μονόφθαλμος Μάγος για να θαμπώσει τον συνάδελφο του, άναλαμβάνει να ξαναχστήση τον Ποκοπικό...

Έτσι, χαράζοντας το άριστερό στήθος του στο μέρος της καρδιάς, και στάζοντας στη μικρή πληγή μερκες σταγόνες από κάποιο θαυματουργό μαγικό φίλτρο του, καταφέρνει να τον ξαναγουρίση στη ζωή !

Το μικροσκοπικό νεκροναστημένο πτώμα άνασταλεύει... Ο Ποκοπικό χασμουριέται. Τεντώνει μαχμουλήδικα τα χέρια και τα πόδια του. Κι άναστενάζει βιθειά κι άγέρωχα :

— Άμάν Χάρε, ζοφερέ κι άνεπανόρθωτε ! Ποτές να μιν πεθάνης, άδερφέ μου ! Όλο ξάπλα και ιδέα μούσαι, που να μην άθασκαθής !

Ο Νάχρα Ντου μουρμουρίζει με τσιπέ, δείχνοντάς του τον κατάπληκτο καμπούρη με περιφρόνησι :

— Έγώ έστειλα αυτόν τον «άνθρωπάκο» να σε βρή και να σε φέρη έδώ σ' έμένα ! Σ' έμένα που είμαι ο μόνος στον Κόσμο που έχω τη δύνα-

μι ν' ἀνασταίνω νεκρούς!

Καὶ προσθέτει:

— Λέει πῶς εἶναι Μάγης κι αὐτός. Μὰ μπροστά μου δεν ἀξίζει τίποτα! 'Αχάχα Μπούφ λέει πῶς τὸν λένε.

Ὁ Ποκοπίκο ρίχνει μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὸν παράξενο καὶ μυστηριώδη Καμπούρη:

— Γειά σου Χάχα — Μπούφο! τοῦ κάνει μ' εὐγνωμοσύνη. "Ανευ ἐσοῦ θά ἤμανε ἀκόμα μακαρίτης. Μπορεῖ καὶ μ' αὐτὴ τὴ ζέστη πὺ κάνει, νὰ εἶχα ἀρχίσῃ νά... μυρίζω! "Αρα σοῦ χρωστάω τὴ ζωὴ

μου. Τὸ ὁποῖον ἂν θαρεθῆς, καμμιά βολά, τὴ δική σου, ἔλα νὰ σὲ σφάξω νά... πατισσομε!

.....

"Αλλο γεγονός πὺ ἔχει συμβῇ πιδ μπροστά ἀπὸ τὰ προηγούμενα, εἶναι ἡ θανατερὴ μονομαχία τῶν δυὸ ἀγαπημένων μας γιγάντων. Τοῦ Γκαοῦρ καὶ τοῦ Ταρζάν.

Μιὰ ἀδίκη παρεξήγησι ἔκανε τοὺς δυὸ αὐτοὺς φίλους νὰ ἐξαγριωθοῦν ἀφάνταστα. Καὶ με λύσσα καὶ μανία νὰ



Ἀφάνταστα μανιασμένος ὁ μαύρος γίγαντας Γιαχάμπα, κτυπάει τὸν Ποκοπίκο κάτω, σάν χταπόδι,

χυθούν ο ένας πάνω στον άλλον.

Στην τρομακτική και υπεράνθρωπη πάλη που έπακολούθησε, κανένας τους δεν βγήκε νικητής. Γιατί κ' οι δυο τους φάνηκαν τὸ ἴδιο χερσὶν δυνάμει κι ἀτρόμητοι!

Βέβαια ὁ Γκαούρ εἶναι πρὶν νέος ἀπὸ τὸν Ταρζάν. Μὰ ὅταν παλεύει μαζί του κάνει κατὶ πού μονάχα ἕνας περήφανος καὶ ὑπέροχος "Ἑλληνίας θά μπορούσε νὰ τὸ κάνει: Δὲν ἀφήνει τὸν ἑαυτό του νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐναντὶν τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας ὅλη τὴ δύναμι πού διαθέτουν οἱ ἀτσάλениοι μυῶνες του!... Συγκρατεῖ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν πραγματικὰ ὑπεράνθρωπη δύναμι του. Κανονίζει ἔτσι πού ὁ ἀγῶνας τους νὰ μὴν εἶναι ἄνισος!

"Ὅμως ἡ μονομαχία τῶν δυὸ φοβερῶν ἀντ.π.λῶν κατὰ λήγει σὺ νὰ σωριαστοῦν καὶ οἱ δυὸ κάτω, ἀγκαλιασμένοι καὶ ἀναίσθητοι!

"Ὁ μελαψὸς γίγαντας συνέρχεται πρῶτος. Καὶ ξεχνώντας τὸ θυμὸ του ζητάει: μαζὶ μὲ τὴν Ταταμποῦ καὶ τὸν Ποκοπικό — νὰ συνεφέρουν κι αὐτὲν. Νὰ τὸν ὤσουν! "Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐτοιμὸς ἀπὸ τὸ αἷμα πού ἔχει: χάσει!

"Ὅμως ἐκείνη τὴ στιγμή περνᾶνε τυχαία ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Γιαχάμπι μὲ τοὺς ἀγριοὺς ἀραπάδες του.

"Ὁ Γκαούρ — ἀνήμερος κι αὐτὸς — παρασύρεται ἀπὸ τὴν Ταταμποῦ πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο καὶ πυκνὸ θάμνο.

Κρύβονται ἐκεῖ...

"Ὁ Ποκοπικό θρῖσκεται σκαρφαλωμένος σ' ἕνα κοντινὸ δέντρο. Ἀπ' ὅπου ξεφωνίζει:

— "Ὅποιανὸ τοῦ θάυται, ἄς ἀνέθῃ νὰ τὸν σφίξω!

"Ὁ Μαῦρος Γίγαντας βλέπει μπροστὰ του μόνον τὸν ἀναισθητὸ Ταρζάν, πού στὴν ἀρχὴ θέλει νὰ καρφώσῃ τὸ μοχαίρι του στὴν καρδιά του. Ὅμως ἀλλάζοντας ἀμέσως γνώμη, διατάζει δυὸ ἀπὸ τοὺς μαῦρους του:

— Σηκώστε τὸ λευκὸ σκυλί! Θὰ τὸν πάρουμε μαζί μας σὺ παλάτι τοῦ πλουσίου Μπούμπα. "Ὁ τερατόμορφος Φύλαρχος θὰ διασκεδάσῃ πολὺ μὲ τὰ φρικτὰ θάνατιστήρια πού θά τοῦ κάνω!...

"Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή, ψηλὰ ἀπὸ τὸ δέντρο πού θρῖσκταν ὁ Ποκοπικό, ἕνα «γκάπ» ἀκούγεται. Λὲς κ' ἡ χατζάρα του κτύπησε πᾶνω σὲ κεφάλι.

Ταυτόχρονα σπαρτακτικὸ πονεμένο βογγητὸ ἀντηχεῖ:

— "ὦωωωω!

Καὶ τὸ κορμὶ ἑνὸς ἀράπη, πού ὁ Γιαχάμπι εἶχε στείλει νὰ πιάσῃ τὸ νᾶνο, γκρεμιζεται κάτω μὲ θαρὺ γδούπο!

"Ὁ Ποκοπικό ξεφωνίζει ἀπὸ ψηλά:

— Ἐν τάξει, ὁ πρῶτος. Περικαλῶ ν' ἀνέλθῃ ἄλλος!

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ!

"Οἱ μαῦροι γίνονται θεριὰ ἀνήμερα βλέποντας τὸν σὺν-

τροφό τους νά πέφτη ἀπὸ τὸ δέντρο μὲ ἀνοιγμένο στὰ δυὸ τὸ κεφάλι.

Κι ὅλοι μαζί, ἀγκαλιάζοντας τὸν κορμὸ, πασχίζουν νὰ σκαρφαλώσουν ἐπάνω!

Ὁ νᾶνος καταλαβαίνει, θέδαια τὴν τύχη ποὺ τὸν περιμένει. Ὅμως τὸ κέφι δὲν τὸν ἐγκαταλείπει, οὔτε στίς πιὸ τραγικές στιγμές.

Καὶ τοὺς φωνάζει ἀπὸ ψηλά :

— Σιγά, κύριοι! Πιάστε οὐρά, κύριοι! Μὴ σπρωχνόσαστε σὰν μουλάρια, κύριοι! Ὅλους θὰ σᾶς «κανονίσω». Ἐναν — ἕναν, δῶς! Δυστυχῶς ἡ χατζάρα μου δὲν εἶναι... δίκανη!

Ὁ Γιαχάμπα σταματάει τοὺς ἀραπάδες του. Δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ σκαρφαλώσουν. Οὐρλιάζει μὲ λύσσα :

— Κάτω ὅλοι! Εἶναι αὐτὸς ὁ διαβολεμένος νᾶνος! Κᾶποτε τὸν ζωντανό!

Οἱ μαῦροι μαζεύουν ἀπὸ γύρω ξερά φύλλα καὶ χαμόκλαδα! Τὰ σωριάζουν γύρω στὸν κορμὸ τοῦ θεόρατου δέντρου! Τοὺς βάζουν γρήγορα φωτιά...

Οἱ φλόγες προχωροῦν λαίμαργες καὶ μανιασμένες πρὸς τὰ ἐπάνω! Ὁ Ποκοπικό θὰ βρεθῇ γρήγορα μέσα στὴν πύρινη θανατερὴ ἀγκαλιά τους! Οἱ τελευταῖες τραγικές στιγμὲς τοῦ πλησιάζουν!

Ὁ Γκαοὺρ πού, ὅπως ξέρουμε, θρίσκειται κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸν μεγάλο πυκνὸ θάμνο, δὲν κρατιέται ἄλλο :

— Θὰ τὸν κάψουνε ζωντα-

νό, Ταταμπού! ψιθυρίζει στὴ συντροφισσά του. Θὰ χυθῶ πάνω τους. Θὰ βοηθῶ τὸ νᾶνο νὰ ξεφύγῃ. Ὑστερα πρέπει νὰ σώσω καὶ τὸν Ταρζάν!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα τὸν συγκρατεῖ :

— Ὁχι, Γκαοὺρ! Ἐχει χάσει τὸ περισσότερο αἷμα σου! Δὲν ἔχεις πιά τίς δυνάμεις ποὺ χρειάζονται γιὰ μιὰ τέτοια τρέλλα! Τὸ μόνο ποὺ σίγουρα θὰ καταφέρῃς εἶναι νὰ χάσης κ' ἐσὺ τὴ ζωὴ σου!

Ὁ μελαφὸς γίγαντας μουγγρίζει σιγά, τρίζοντας ἄγρια τὰ δόντια του :

— Ἀς πεθάνω! Ἀς χάσω τὴ ζωὴ μου χίλιες φορές! Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω στὰ χέρια τους τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Ποκοπικό...

Ταυτόχρονα κάνει ν' ἀνασηκωθῇ. Μά, ἀνήμερος καθῶς εἶναι δὲν τὰ καταφέρνει... Ἡ Ταταμπού τὸν τραβάει μὲ δύναμι ἀπὸ τοὺς ὤμους. Τὸν σωριάζει πάλι κάτω! Ὁ ἄμοιρος γίγαντας δὲν ἔχει πιά τὴν παλῆά του δύναμι...

Οἱ φλόγες, ὅσο περνοῦν οἱ στιγμές, τόσο φουντώνουν πιότερο... Ὁ ἄμοιρος Ποκοπικό ἔχει ἀρχίσει νὰ τσουρουφλίζεται :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου... κάνει μὲ ἀπόγνωσι. Πᾶνε τὰ θρυλικά μου... μαποτσίνορα! Καὶ φωνάζει φιλικὰ στοὺς ἐξαγριωμένους ἀραπάδες ποὺ βρίσκονται ἀπὸ κάτω :

— Σιγά, θρὲ παιδιά! Σβῆστε τὴ φωτιά! Γιὰ τοῦ... Κλείδωνα τὸ περάσατε ἀπό-

ψε;

“Όμως ξαφνικά κ' ένώ κυττάζει μέ τρόπο καί φρίκη τις θανατερές φλόγες πού βλοκαί άνεβαίνουν, φέρνει άσυνάίσθητα τά δάκτυλα της δεξιᾶς παλάμης του μπροστά στό τομαρένιο παντελονάκι του...

Μά γρήγορα συνέρχεται καί τραβάει τό χέρι του μέ ντροπή. Είχε ξαφνικά θυμηθῆ πώς κάτω στό θάμνο βρίσκεται ἡ Ταταμπού. Καί δέν ἦταν σωστό μπροστά της νά...

“Ετσι, ξαναφωνάζει στούς μαύρους τοῦ Γιαχάμπα :

— “Ενωια σας θρέ! Ξέρω ἐγώ νά σθῆσω τῇ φωτιά σας! Μά ἔχετε χάρι : Ντρέπομαι ποῦναι γυναικα μπροστά ! ‘Αλλοιῶς...

Καί νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, οἱ θιεριεμένες φλόγες ἀρχίζουν ν' ἀγγίζουν τίς ἀνοικονόμητες γυμνές πατούσες του...

“Ο Νᾶνος δέν ἀντέχει ἄλλο. Παίρνει τήν ἀπόφασιν νά πηδήσῃ στό κενό. Νά κάνῃ τό «σάλτο μορτάλε» πού λένε(*)

“Ετσι, φθάνει ἄθελα στά χοντρά κόκκινα χεῖλια του ἑνα θλιβερό, πένθιμο στιχάκι. Καί τό σκάει τραγουδιστά, ὅσο πιό γρήγορα καί πιό φάλτσα μπορεῖ :

«Κλάφ’τε, Κορίτσια τῆς Ζου-
(γκλὸς

καί χάνετ’ ἕνας “Ηρως !

“Ο Πακοπίκος ψήνεται

(*) Σάλτο μορτάλε θά πῇ : Πήδημα θανάτου !

μέσ’ τῇ φωτιά σάν... τσίρος!»

Κι ἀμέσως κάνει τό τραγικό κι ἀπονευνημένο διάβημα! “Όμως καλοῦ — κακοῦ καί γιά μεγαλειότερη σιγουριά πηδάει πρὸς τό μέρος πού βρίσκεται ὁ μέγας πικνὸς θάμνος...

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ

ΣΩΤΗΡΙΑ

Στό μεταξύ ὁ Γκούρ ἔχει κάνει πολλές προσπάθειες ν' ἀνασηκωθῇ. Νά χυθῇ πάνω στό Γιαχάμπα καί στούς μαύρους του. Νά σώσῃ τὸν ἀνάσθητο Ταρζάν.

“Όμως ἡ Ταταμπού ἐπιμένει. Τὸν κρατάει ἀκίνητον στή θέσιν πού βρίσκεται. Τοῦ ψιθυρίζει στό αὐτό:

— “Όχι, Γκαούρ! Αὐτό τοῦ ζητᾶς νά κάνῃς εἶναι τρέλλα! Δέν ἀκουσες; “Ο Γιαχάμπα ἄλλαξε γνώμη: Δέν θά σκοτώσῃ ἀμέσως τὸν Ταρζάν. Θά τὸν πάῃ στό Παλάτι τοῦ πλοῦσιου Φύλαρχου Μπούμπα. Γιά νά τὸν διασκεδάσῃ θασανίζοντάς τον ἐκεῖ...

»Αὐτό εἶναι μεγάλη τύχη, ἀγαπημένε μου! Γιατί ἅμα φύγουν, ἐμεῖς θά τοὺς παρακολουθήσουμε! Κάποια εὐκαιρία θά βροῦμε... “Ο Θεὸς θά μᾶς βοηθήσῃ νά τὸν σώσουμε!

“Ο μελαψὸς γίγαντας εἶναι ἀφάνταστα ξεροκέφαλος. Δέν ἀκούει τίποτα. Μόνο συμβουλεύει τῇ συντροφισσᾷ του γιά τελευταία φορά:

— Ταταμπού, ἄφησέ με!
“Αφησέ με, σοῦ λέω!



Καὶ ὁ Μπούμπα καταλήγει : — «Καταλαβαίνεις λοιπὸν τί ζη-
τάω ἀπὸ σένα, Χαρούφ...

Ὁ Μάγος ὑποκλίνεται : — «Ναί, Ἀρχοντά μου!

Ἐκείνη τὸν σφίγγει πιὸ
γερά :

— Ὅχι! Σὲ ἀγαπῶ! Δὲν
θὰ σ' ἀφήσω νὰ χαθῆς ἀδίκᾳ.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Γκαοῦρ ἔ-
χει θολώσει πιὰ. Δὲν ξέρει τί
κάνει τώρα!

Καὶ νά: Σφίγγει μὲ λύσσα
τὴν ἀτσάλενια γροθιά του.
Κ' ἕνα τρομακτικὸ κτύπημα
δίνει στὸ πρόσωπο τῆς Ἑλλη-
νίδας!

Ἡ ἄμοιρη «Κόρη τῆς Ζού-
γκλας» ζαλίζεται. Τὰ χάνει
γιά λίγες στιγμές...

Ὁ Γκαοῦρ ἐκμεταλλεύεται
τὶς στιγμὲς αὐτές. Καὶ κάνει

νὰ πεταχτῇ ὀρθός. Νὰ θάλῃ
σ' ἐνέργεια τὸ παράτολμο
σχέδιό του!

Ὅμως δὲν προφθαίνει, εὐ-
τυχῶς! Γιατί, σχεδὸν ταυτό-
χρονα, δέχεται ξαφνικὰ τρο-
μερὸ κτύπημα στὸ κεφάλι
του. Σωριάζεται κάτω ἀναι-
σθητός.

Μὰ τί εἶχε σκεφθῇ;

Ὅπως εἶχαμε ᾄδει, ὁ Πο-
κοπικό γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὶς
θανατερές φλόγες πού τὸν εἴ-
χαν κυκλώσει, ἀναγκάστηκε
νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὰ ψηλὰ κλα-
διὰ τοῦ δέντρου. Μὲ κατεύ-
θυναι πρὸς τὸν μεγάλου πυ-

κνὸ θάμνο.

Καὶ ἡ τύχη θέλησε νὰ πέση με ὀρμὴ πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἐξαντλημένου καὶ ἀνήμερου μελαψοῦ γίγαντα. Γιὰ νὰ τὸν σώσει, ἴσως, ἀπὸ φρικτὸ θάνατο!

Ὁ διαβολεμένος νῆνος δὲν παθαίνει τίποτα ἀπὸ τὴ φοβερὴ αὐτὴ πτώσι του.

— Στὰ μαλακὰ ἔπες' ἀδερφέ μου! μουρμουρίζει. Καὶ τὸ θάζει ἀμέσως στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τῶν μανιασμένων ἀραπάδων...

Καθὼς τρέχει, τρίβει τὰ πονεμένα πισινὰ του, ξεφωνίζοντας ἄγρια :

— Πίσω θρέε! Πίσω μικρόβια καὶ σὰς ἔφαγαααα!

Ὅμως ὁ δύστηνος, μπορεῖ νὰ μὴν ἔπαθε τίποτα πέφτοντας ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ δέντρου πάνω στὸν Γκαοῦρ, μὰ ζαλιστὴκε πολὺ, ἀλλοίμονο! Δὲν μπορεῖ νὰ τρέξη τώρα γρήγορα σὰν ἄλλοτε. Τρικλύζει σὰν μεθυσμένος καθὼς προχωρεῖ.

Δυὸ — τρεῖς ἀπὸ τοὺς Ἀραπάδες, τὸν κυνηγᾶνε. Τὸν φθάνουν γρήγορα. Τὸν ἀρπάζουν καὶ τὸν φέρνουν πίσω...

Ὁ καταχθόνιος Γιαχάμπα ὑποψιάζεται πὼς κάπου ἐκεῖ κοντὰ θὰ βρίσκονται καὶ ὁ Γκαοῦρ με τὴν Ταταμπού. Καὶ ρωτᾷ τὸν Ποκοπικό μὲ τὸν φέρνουν καὶ τὸν σωριάζουν μπροστὰ στὰ πόδια του:

— Πέσ' μου συχαμερὸ σκουλήκι: Ὁ Ἀφέντη σου ποῦ εἶναι;

Ὁ νῆνος τοῦ ἀποκρίνεται :

— Ἐχει πεταχτῇ γιὰ... τοιγάρα!

Ὁ μαῦρος Φύλαρχος ἀγριεύει :

— Πέσ' μου ποῦ εἶναι, σκυλε! Ποῦ θὰ τὸν βρῶ;

Ὁ Ποκοπικό δείχνει διάθεσι νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ :

— Δὲν ξέρω, κύριε Καρπουζοκέφαλε! Θές νὰ σοῦ δώσω τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου του;

Ὁ Γιαχάμπα χάνει τὴν ὑπομονή. Τὸν ἀρπάζει σὰν παιχνιδάκι στὶς τεράστιες χεροῦκλες του! Τὸν σηκώνει ψηλά. Τὸν κτυπάει κάτω μὲ φόρα!

Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται πολὺς φορές.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» κάνει γκέλ σὰν μαύρη μπάλλα, ξεφωνίζοντας σπαρακτικὰ:

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου! Κᾶνε πιὸ σιγὰ : Θὰ κλατάρῃ ἡ... σαμπρέλλα μου!

Ὁ ἀπαίσιος Μαῦρος Γίγαντας τοῦ κάνει κι ἄλλα φοβερὰ καψόνια. Ὅμως ὁ Ποκοπικό μένει ἀκλόνητος. Λέξι δὲν θγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του. Προτιμᾷ νὰ πεθάνῃ καλύτερα, παρὰ νὰ προδώσῃ τὸ μέρος ποῦ βρίσκονται κρυμμένοι ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού.

Ὡσπου τέλος ὁ Γιαχάμπα σταματᾷ. Βλέπει πὼς δὲν κάνει τίποτα!

Δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες τοῦ ξανασηκώνουν τὸν ἀναισθητὸ Ταρζάν. Ἐνας ἄλλος ἀρπάζει στὶς χεροῦκλες του τὸν Ποκοπικό...

Κι ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε...

Προχωρούν κατά τὸ βορριά.
Τραβᾶνε γιὰ τὴ μεγάλη θα-
θειὰ Λίμνη μὲ τὰ μαυροπράσι-
να νερά !

Ο ΜΑΓΟΣ ΧΑΡΟΥΦ

Λεύθερη τώρα ἡ Ταταμπού,
συνεφέρει γρήγορα τὸν ἄ-
ναίσθητο σύντροφό της. Τοῦ
ἐξηγεῖ, μὲ λίγα λόγια, τί εἶ-
χε συμβῆ...

"Ετσι, ξετρυπώνουν τώρα κ'
δυό τους ἀπὸ τὸ θάμνο. Παίρ-
νουν τὸ κατόπι τὸν Γιαχάμπα
καὶ τὸ μπουλούκι του. Τοὺς
παρακολουθοῦν ἀπὸ κάποια
λογικὴ ἀπόστασι, μὲ τὶς ἀπα-
ραίτητες θέβαια, προφυλά-
ξεις: Καθὼς προχωροῦν, κρύ-
βονται ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο.
Κι ἀπὸ θάμνο σὲ θάμνο !

Εἶναι σούρουπο πιά δταν ὁ
Γιαχάμπα: μὲ τοὺς μαύρους
του φθάνουν στὴ μεγάλη Πρά-
σινη Λίμνη. Πέρα ἀπ' αὐτὴν,
ἀρχίζει ἡ ἀπέραντη καὶ πλού-
σια χώρα τοῦ τερατόμορφου
Φύλαρχου Μπούμπα !

Τί ὅμως πηγαίνουν νὰ κά-
νουν ἐκεῖ;

"Ο Γιαχάμπα ἔχει πουλήσει
στὸν Μπούμπα, χιλιάδες ἀκα-
τέργαστα μεγάλα διαμάντια.
Κι ἄλλα τόσα πολύτιμα το-
μάρια θεριῶν καὶ φιδιῶν...

Πηγαίνει λοιπὸν τώρα ἐκεῖ
νὰ πληρωθῇ ὅλο αὐτὸ τὸ ἐμ-
πόρευμα ποῦ ἔχει παραδώσει.
Νὰ παραλάβῃ τὸ ἀμέτρητο
χρυσάφι ποῦ ὁ πλούσιος Φύ-
λαρχος Μπούμπα τοῦ χρω-

στάει...

"Ο μαύρος Γίγαντας ἀρπά-
ζει μερικὲς μεγάλες πρωτόγο-
νες θάρκες ἀπὸ τοὺς ἰθαγε-
νεῖς ψαράδες ποῦ ζοῦνε στὶς
ὄχθες τῆς Πρασίνης Λίμνης.
Μπαίνουν ὅλοι μέσα σ' αὐτές.
Καὶ παίρνοντας μαζί τους τὸν
Ταρζάν καὶ τὸν Ποκοπίκο, ξε-
κινᾶνε...

Μὲ τὰ φετρά τῆς φαντασίας
μας ἄς πετάξουμε τώρα γιὰ
λίγο πέρα ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ
ὄχθη τῆς Λίμνης. Ἐκεῖ στὸ
Παλάτι τοῦ τερατόμορφου μὰ
πλούσιου Φύλαρχου...

Καὶ νά: "Ο Μπούμπα θρί-
σκεται, αὐτὴ τὴ στιγμή στὴν
αἴθουσα τοῦ θρόνου. Μπροστὰ
τοῦ στέκει ἕνας γέροντας Μά-
γος μὲ μακρὰ μαλλιά καὶ
γένεια...

"Ο Φύλαρχος μὲ τὸ τρομα-
κτικὸ κι ἀπαίσιο πρόσωπο,
τὸν ρωτᾷ :

— Ξέρεις γιὰτί σὲ κάλεσα
ἐδῶ Χουρούφ;

Ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίνεται
μὲ θαθὺ σεβασμὸ :

— "Ο Χαρούφ ὅλα τὰ ξέρει,
"Αρχοντά μου! "Ὁμως περι-
μένει ἀπὸ σένα διαταγές!

"Ο Μπούμπα χαμογελάει :

— Σὲ κάλεσα λοιπὸν, Γέρον-
τα, γιὰτί πιστεύω πὼς σ' αὐ-
τὴ τὴν περίπτωσι, μονάχα ἐ-
σὺ μπορείς νὰ μὲ βοηθήσῃς !

— Θὰ κάνω ὅ,τι μὲ προστά-
ξης, "Αρχοντα !

— "Ακουσε λοιπὸν Χαρούφ!
τοῦ λέει ὁ Φύλαρχος. Ἀπόψε
θὰ περάσῃ τὴ μεγάλη Πρασί-
νη Λίμνη ὁ φοβερός μαύρος

Γίγαντας Γιαχάμπα, μαζί με τους άγριους άραπάδες του! "Έρχεται να παραλάβει το χρυσάφι που του χρωστάω για τα διαμάντια και τις προβιές που μούχει δώσει... Καταλαβαίνεις λοιπόν τί ζητάω από σένα...

Ο γέροντας Μάγος, με τα μακρυά μαλλιά και γένεια, κάνει βαθειά υπόκλιση :

— Ναι, "Αρχοντά μου ! Θά κάνω ό,τι πρέπει για να μη φτάσουν ποτέ εδώ ο Γιαχάμπα και οι μαύροι του... Τα μάγια που θα κάνω άμέσως, θα ξυπνήσουν στο θυθό της Πράσινης Λίμνης το μεγάλο και φοβερό Τέρας!

»Μείνε ήσυχος λοιπόν, φύλαρχε! Το χρυσάφι που χρωστάς, δεν θα κουνηθί καθόλου από τ' άμπάρια του Παλατιού σου!

Το τερατόμορφο πρόσωπο του Μπούμπα φωτίζεται από άγρια χαρά. Κ' ένα χαμόγελο ίκανοποίησεως, που διαγράφεται στα χείλια του, τον κάνει να φαίνεται ακόμα πιο άπαίσιος και αποκρουστικός! Άμέσως δίνει στο Μάγο ένα σακκούλακι με χρυσά φλωριά :

— Πήγαινε λοιπόν στο καλό Χαρούφ... Κι αν καταφέρεις αυτό που ζητάω, θα πάρης κι άλλα φλωριά. Τρείς φορές τόσα !

... ..

Και τώρα ός ξαναγυρίσουμε πάλι κοντά στις μεγάλες πρωτόγονες θάρκες. Τις βλέ-

πουμε να διασχίζουν άργά την ήσυχη Λίμνη...

Κοντεύουν πιά να φθάσουν στο μέσο της...

Άλλοίμονο! Τα μαυροπράσινα νερά της άναταράζονται ξαφνικά. Κ' ένα υπόκωφο κι άπαίσιο μουγγρητό άντηχεί κάτω από το θυθό!

Ταυτόχρονα σχεδόν κ' ένα τρομακτικό φοιιδωτό Τέρας ξεπετάγεται στην άφρισμένη επιφάνεια της Λίμνης. Είναι τεράστιο σε διαστάσεις !

Η δίνη που σχηματίζεται στα νερά άνατρέπει τις μεγάλες πρωτόγονες θάρκες. Ο Γιαχάμπα και οι άραπάδες του, μαζί με τον Ταρζάν και τον Ποκοπίκο, βρίσκονται ξαφνικά στο ύγρο στοιχείο!

Ο νάνος κυττάζει με θαυμασμό το άπέραντο Τέρας. Το άνοικτό του στόμα θά μπορούσε να χωρέη όλόκληρον Έλέφαντα. Και ξεφωνίζει με δέος:

— Άμάν, τ' είναι τοῦτο, άδερφέ μου! Πολύ θά δυσκολευτώ να τό... σφάξω!

Ο άναίσθητος Ταρζάν πέφινοντας στα κρύα νερά της Λίμνης, συνέρχεται. Το αίσθημα της αυτοσυντηρήσεως τον κάνει να κολυμπάη κι ειτός σαν τους άλλους!

Μά το κακό δεν σιγματάει ως εδώ... Το τρομερό Τέρας χαμηλώνει τώρα το τεράστιο κεφάλι του. Το κατεβάζει ως την επιφάνεια της Λίμνης. Και ρουφώντας νερό, ρουφάει μαζί του κι όλους όσους βρίσκοντ' εκεί... Τους χάθει στην άπέραντη κοιλιά του!

Ο Ποκοπίκο, λίγες στιγμές πριν περάσει κι αυτός στο στέμα του Τέρατος, προφταίνει να στριγγλίσει στους άραπάδες :

-- Κουράγιο παιδιάσα! Καλή... χώνεψι νάχουμεεεεεε!

ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Όμως ἄς μὴ ξεχνᾶμε πῶς ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού παρακολουθοῦσαν κρυφὰ τὸν Γιεχάμπα καὶ τοὺς μαύρους τζου.

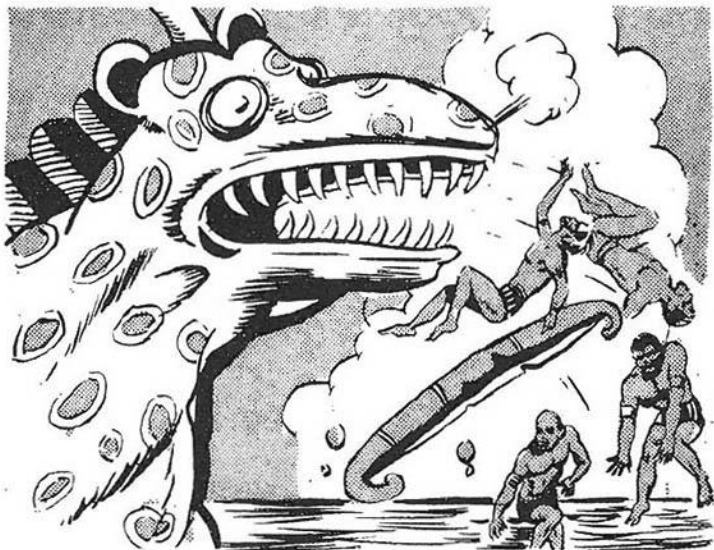
Ἔτσι ἀπὸ τὴν ὄχθη τῆς Λί-

μιτις, βλέπουν τώρα τὸ Τέρας καὶ τὸ κακο πού γίνετα... Ἡ φρίκη τοῦ δοκιμάζουν εἶναι ἀφάνταστη!

Ἀμέσως καὶ χωρὶς τίποτα νὰ σκεφθοῦν, οὔτε κανένα κίνδυνο νὰ λογαριάσουν βουτᾶνε κ' οἱ δύο τους στὰ νερά!

Κολυμπᾶνε μὲ τρελλή θιάσι πρὸς τὸ μέρος πού βρίσκεται τὸ φοβερό Τέρας... Προχωροῦν χωρὶς κι αὐτοὶ νὰ ξέρουν τὸ λόγο πού τὸ κάνουν!

Μήπως θὰ μπορούσαν ποτὲ νὰ τὰ θάλουν μ' ἓνα τέτοιο τε-



Ξαφνικὰ τὸ τρομακτικὸ Τέρας ἀνοίγει τὸ στόμα του. Ἀρχίζει νὰ ξερνάη ὅ,τι, πρὶν λίγο, εἶχε ρουφήξει...

ράστιο τρομακτικό Στοιχειό;

Κι όμως! Νοιώθουν πώς κάποια παράξενη δύναμη τους τραβάει προς τα εκεί...

Μά νά: Πριν οι δυο μελαφοί σύντροφοι καταφέρουν νά φθάσουν κοντά, κάτι φοβερό κι αναπάντεχο γίνεται. Κάτι που θάταν αδύνατο νά πιστέψουμε, αν δεν τὸ βλέπαμε με τὰ ἴδια μας τὰ μάτια!

Τὸ Τέρας, πού ἐξακολουθεῖ νά βρίσκεται στήν ἐπιφάνεια τῆς Λίμνης, ἀρχίζει ξαφνικά νά σπάρταράη! Νά κτυπιέται σάν δαιμονισμένο στὰ μαυροπράσινα νερά, μουγγρίζοντας τρομακτικά κι ἀπαίσια.

Ὡσπου τέλος ἀνοίγει τὸ ἀπέραντο στόμα του. Καί μαζὶ μὲ καταρράκτες νεροῦ, ξερνάει ὅλους ὅσους εἶχε, πρὶν λίγο, ρουφήξει...

Ὁ Γιαχάμπα καὶ οἱ μαῦροι του κολυμπᾶνε τώρα σάν τρελλοί. Φεύγουν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦνε γιὰ νά ξεφύγουν μακριὰ ἀπὸ τὸ φοβερό Στοιχειὸ πού τοὺς εἶχε καταπιῇ! Φοβοῦνται πὼς πάλι θὰ ξαναχαμηλώσῃ τὸ τεράστιο κεφάλι του. Γιὰ νὰ τοὺς χάψῃ γιὰ δεύτερη φορά.

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμποὺ ἀντικρύζουν ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ τὸν Ταρζάν. Μὲ δυσκολία καταφέρνει νὰ κρατιέται στήν ἐπιφάνεια. Ὅμως ἔχει πάρει, κολυμπώντας, κατεῦθυναι πρὸς τὸ μέρος τους... Ὁ ἄμοιρος θρίσκειται σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι! Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδυνεύει νὰ βουλιάξῃ!

Ὁ Γκαοὺρ, σχίζοντας σάν δελφίνι τὰ νερά, φθάνει πρῶτος κοντὰ του. Κάνει νὰ τὸν συγκρατήσῃ...

Ὅμως ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν δέχεται τὴ βοήθειά του:

— Φύγε, κακοῦργε! μουγγρίζει. Δὲν θέλω νὰ μ' ἀγγίξης! Κἂν υπομονή! Γρήγορα θὰ λογαριαστοῦμε!

Ὁ μελαφὸς γίγαντας παραμερίζει. Ἐνῶ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του βουρκώνουν ἀπὸ παράπονο!

ᾧ, ἂν ἤξερε ὁ Ταρζάν τί ἔχει κάνει γιὰ 'κεῖνον. Ποτὲ δὲν θὰ τοῦλεγε τὰ πικρὰ αὐτὰ λόγια!

Ὁ Ποκοπικό, ὅμως, δὲν φαίνεται πουθενά. Ἡ Ταταμποὺ, πού στὸ μεταξύ ἔχει φθάσει ἐκεῖ ρωτᾷ ἀνήσυχη τὸ σύντροφό της:

— Μήπως βούλιαξε, Γκαοὺρ; Μήπως πνίγηκε, ὁ δυστυχισμένος;

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια της. Τὸ ἀπαίσιο Τέρας τῆς Λίμνης κάνει ἕνα δεύτερο τάνυμα τοῦ λαιμοῦ του. Ξερνάει καὶ τὸν ἄμοιρο νᾶνο!

Ἀμέσως ξαναβουτᾷ στὰ μαυροσπράσινα νερά. Χάνεται πάλι στὸ βυθό τους...

Ὅμως τί παράξενο! Ὁ Ποκοπικό δὲν κάνει καμμιὰ προσπάθεια νὰ κολυμπήσῃ! Μόλις πέφτει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ στοιχειοῦ, ἀρχίζει ἀμέσως νὰ βουλιάξῃ...

Ἀφ᾽ασπῇ στὸ κολύμπι ἡ Ταταμποὺ, κάνει, σχεδὸν ἀμέσως, μιὰ ὑπεράνθρωπη βου-

τιά. Προχωρεί σέ μεγάλη απόσταση κάτω από την επιφάνεια της Λίμνης. Ώπου φθάνει στο σημείο που είχε θουλιάξει ο νάνος...

Έτσι, ψάχνοντας θαβεία στα νερά, τον βρίσκει. Κι' άρπάζοντάς τον από τη χαιτάρρα, τον ξαναθυγάζει στην επιφάνεια...

Άπ' εκεί, κολυμπώντας το ίδιο γρήγορα, φθάνει πάλι κοντά στον Γκαούρ...

Κι' οι δυο μαζί τώρα, σέρνοντας και τον άναίσθητο Ποκοπίκο, προχωρούν. Φθάνουν στο σημείο της όχθης άπ' όπου είχαν ξεκινήσει. Βγαίνουν έξω...

Ο Ταρζάν είχε φθάσει εκεί πριν άπ' αυτούς. Έχει πάρει κι' όλας κατεύθυνσεις προς τη δύση. Προχωρεί άργά γιά τη μακρυνή σπηλιά του!

Ο Γκαούρ και ή Ταταμπού άποθέτουν κάπου στην όχθη το νάνο... Πασχίζουν με κάθε τρόπο νά τον συνεφέρουν. Όμως τίποτα δέν μπορούν νά κάνουν!...

Πρώτος ό μελαψός γίγαντας θάζει κακό στο νοϋ του :

— Μήπως δέν ζή πιά; ψιθυρίζει χαμένα.

Και σκύβοντας με άγωνία, άφουγγράζεται τά στήθεια του.

Άλλοίμονο!... Ή καρδιά του έχει πάψει πιά νά κτυπά. Ο Ποκοπίκο είναι νεκρός!...

Τά μάτια του Γκαούρ θουρκώνουν πάλι. Τά χείλια του ψιθυρίζουν τρέμοντας :

— Καθμένο παιδί!... Άξέχαστο θά μείνη σ' όλους μας

τό μεγαλείο της ύπεροχής ψυχής σου!...

Ή πανώρια Έλληνίδα κλαίει με ακράτητους λυγμούς.

Περνάνε λίγες στιγμές...

Ξαφνικά, ένας παράξενος θόρυβος άκούγεται πάνω από τά κεφάλια τους. Κάτι σαν άνάλαφρο φτερούγισμα πουλιού...

Οί δυο σύντροφοι σηκώνουν άνήσυχoi τά μάτια. Άντικρύζουν με φρίκη τό φάντασμα ένός τερατόμορφου και φαλακρού Καμπούρη...

Τό βλέπουν νά χαμηλώνη πάνω από τό νεκρό κορμί του Ποκοπίκο. Και χωρίς νά τον άγγίξη, ξαναφεύγη προς τά έπάνω. Χάνεται στο βάθος του σκοτεινού ορίζοντα...

Ο Γκαούρ και ή Ταταμπού έχουν μαρμαρώσει στη θέσι που δρέθηκαν... Κυττάζουν χαμένα ό ένας τόν άλλον. Τους είναι άδύνατο νά έξηγήσουν τη μυστηριώδη αϋτή έμφανισι!...

Περνάνε μερικές στιγμές ακόμα...

Τέλος, ό μελαψός Έλληνας σηκώνει τό άψυχο κορμί του νεκρού νάνου! Μαζί με την Ταταμπού ξεκινάνε προς την άνατολή. Προχωρούνε σιωπηλά και πένθιμα!...

Και νά: Μιά μεγαλείτερη έκπληξι τους περιμένει αϋτή τη φορά :

Ξαφνικά, ό ίδιος παράξενος θόρυβος ξανακούγεται νά χαμηλώνη από ψηλά... Τό φάντασμα του μικροκαμωμένου φαλακρού Καμπούρη παρου-

σιάζεται πάλι... "Όμως αυτή τη φορά κάνει κάτι τρομερό : 'Αρπάζει από τὰ χέρια του Γκαούρ τὸ νεκρὸ νάνο. Καὶ ξαναχνάνεται πάλι στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας!...

ΑΚΡΙΒΕΣ «ΑΝΤΙΓΡΑΦΙΟΝ» !

"Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στὴν ὑπόγεια τρομακτικὴ κατακόμβη τοῦ μονόφθαλμου Μάγου.

Ὁ Ποκοπίκο, πού μόλις ἔχει ζωντανέψει ἀπὸ τὸ φίλτρο τοῦ Νάχρα Ντού, ἀναστενάζει ἀγέρωχα :

— "Ε, ρέ τί τραβάμε κι' ἐμεῖς οἱ... πεθαμεναράδες !
Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ τό... θάνα-τό του :

— Τὸ λοιπόν, ἀδερφέ μου, ἀστέτα καὶ μὴν τ' ἀρωτᾷτε ! Τὸ Τερατάκι τῆς Λιμνὸς μᾶς εἶχε ἀρουφήξει ὅλους ! Κι' ὥσπου νὰ πῆς «πιπέρι» θρέθηκα κι' ἐλόγου μου στὴν κοιλάρα του !

»Τότες, τὸ λοιπόν, ἡ γκλάβα τῆς κούτρας μου κατεβαίνει μιὰ ἰδέα. Καὶ μουρμουρίζω ἐνδομυχίως : Γιά νὰ θγοῦμε ἔξωθεν, πρέπει νὰ κάνω τὸ θεριὸ νὰ μᾶς ξεράσει ἐμμετικῶς ! Ἄλλοιως : καλὴ χώνεψι ἄχουμε καί... καλὰ σαράντα !...

»"Υστερις. Ξιφουλκῶ τὴ λσοφιλές μου χατζάρα κι' ἀρχεύω νὰ τοῦ γαργαλεύω τὴ στομάχα ! "Όπερ τὸ Τέρας καταλαμθάνεται ἐκ ξεραστικῆς ἀναγούλας καὶ δι' ἑνὸς γκρρρρ, κάνει σὲ ὅλους... ἔξωσι ! Μο-

νάχα τοῦ λόγου μου ἔμεινα ἐντός, καθότι θρискόμουνα κάτω-κάτω !

»"Όμως ἐντὸς τῆς στομάχας τοῦ Τεράτου, ἐθρῶμα ἀγρίως, ἀδερφέ μου ! Εἶχα ἀρχίσει νὰ σκάω. Νὰ παθαίνω «ἀσφαξία» ἐξ ἐλλείψεως ἀήρ ! Ἀντιλήθεσθε τὸ λοιπόν, τί τραγικὸ δρᾶμα θὰ ἦτο : Νὰ πάω ἀπὸ «ἀσφαξία» ἐγώ, ὁ μεγαλείτερος «σφάχτης Ζούγκλας», Ἄφρικῆς καὶ περιχώρων !...

»Δῶς' του, τὸ λοιπόν, καὶ τὸ γαργάλευα μὲ τὴ χατζάρα μου !... "Υστερις δὲν θυμάμαι τίποτις ! Φαίνεται πὼς θὰ μὲ ξέρασε καὶ μένα ! Πλὴν ὅμως, στὸ ἀναμεταξὺ θὰ τάχα κακάρῳσει, ζωῇ σὲ λόγου μου !...

Ὁ νάνος ξανακυττάζει ἐξεταστικὰ τὸν τερατόμορφο φαλακρὸ καὶ φαφούτη Καμπούρη. Ρωτάει τὸν Νάχρα Ντού :
— Τ' ὁμορφόπαῖδο ἀπὸ δῶ, ποῦ τὸ οἰκονόμησες ;

— Δὲν σοῦ εἶπα ; τοῦ ἀποκρίνεται. Εἶναι συνάδελφος. Μάγος κι' αὐτός. Ὁ Ἀχάχα Μπούφ !...

— Χαίρω πολὺ, κύριε Χάχα Μπούφο ! τοῦ ξαναλέει ὁ Ποκοπίκο. Σοῦ εὐχομαι καλὴ Ἀνάστασι καὶ μὲ ὑγίαν κι' εὐτυχίαν τὸ νέον ἔτος !...

Ὁ μονόφθαλμος τὸν ρωτάει :

— Λοιπόν, τί θὰ γίνῃ τώρα ; Θέλεις νὰ μείνῃς μαζί μας, ἢ θέλεις νὰ ξαναγυρίσῃς κοντὰ στοὺς δικούς σου ;

— Καὶ τὰ δυό ! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ νάνος. Κι' ἐδῶ γουστάρω νὰ κατοικοεδρεύω, καὶ στὴν πέτρινη βουναλάρα νὰ

ξαναγυρίσω. Κάντε, τὸ λοιπόν, ὅπως καταλαμβάνετε!...

Ὁ Ἀχάχα Μπούφ μουρμουρίζει κάτι παράξενα μαγικά λόγια. Ἐνῶ ὁ Ποκοπικό νοιώθει σὰ νὰ φεύγῃ κάτι ἀπὸ μέσα του. Σὰ νὰ ξαλαφρώῃ ἀπὸ τὸ μισὸ θάρος του.

Ὑστερα ρωτᾷ τοὺς Μάγους :

— Ἄν μείνω ἐδῶ μαζί σας, θὰ μὲ προσλάβετε παραγιό νὰ μάθω τὴν τέχνη;

— Ὅχι! τοῦ ἀποκρίνεται κατηγορηματικά ὁ Νάχρα Ντού. Θὰ σ' ἔχω μέσα γιὰ τίς δουλειές, κι' ἔξω γιὰ τὰ θελήματα!... Γιὰ νὰ γίνῃ κάποιος Μάγος πρέπει νὰναι γιὸς Μάγου κ' ἐγγονὸς Μάγου!

— Τότες, ἀλεβρουὰρ μάγκες! τοὺς κάνει ὁ νάνος. Προτιμᾷ τὴ Χουχού καὶ τὸν Καθαρόαιμο ἀπὸ τοῦ λόγου σας, μετὰ συγχωρήσεως...

Καὶ γυρίζει θιαστικός νὰ φύγῃ πρὸς τὰ χωματένια σκαλοπάτια...

Ὅμως, ὁ Ἀχάχα Μπούφ τοῦ φωνάζει αὐτὰ τὰ παράξενα λόγια :

— Μὴ θιάζεσαι, παιδί μου!...

Ὅσο κι' ἂν τρέξῃς, δὲν θὰ προλάβῃς τὸν ἑαυτό σου. Θὰ ἔχῃ φθάσει πρῶτος αὐτός, ἐκεῖ πού θὰ πᾶς. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα καὶ παρακατάλαβα! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ νάνος.

— Τί κατάλαβες; τὸν ξαναρωτᾷ ὁ Καμπούρης.

— Πῶς... δὲν ξέρεις τί λές, Χαχαμπούφου μου!

Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια, ἀνεβαίνοντας τρία - τρία τὰ

χωματένια σκαλοπάτια!...

Σὲ λίγο θρίσκει ἔξω...

Ἐχει ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ πιά...

Ὁ Ποκοπικό παίρνει τὸ δρόμο γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Εἶναι περίεργος νὰ μάθῃ τί ἀπέγιναν ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού. Ὑστερα θὰ τραθήξῃ γιὰ τὸ αἰωνόβιο δέντρο του. Ν' ἀνταμώσῃ τὴ Χουχού καὶ τὸν Καθαρόαιμο!...

Τέλος κι' ὅστερ' ἀπὸ μερικὲς ὥρες φθάνει ἐκεῖ. Μὰ μόλις, σκαρφαλώνοντας, φθάνει στὰ βράχια τῆς κορφῆς, ἀντικρύζει κάτι ἀπίστευτο! Κέτι πού εἶναι ἀδύνατο νὰ φανταστῇ ἀνθρώπινος νοῦς :

Ἐξω ἀπὸ τὴν πέτρινη σηλιά θάλεπει κάτω, ξαπλωμένον μακάρια, τόν... ἑαυτό του!...

Ἐναν ἄλλον Ποκοπικό, ἴδιον μ' αὐτόν! Ἀπαράλλακτον!...

Τὰ μεγάλα κωμικά μάτια τοῦ νάνου γουρλώνουν σάν σαπουνόφουσες καθὼς ψιθυρίζει χαμένα :

— Μυστήριο πρᾶμμα, ἀδερφέ μου! Κ' ἐγὼ νόμιζα πὼς εἶμαι ὁ... Ποκοπικός!

ΘΑΥΜΑ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΕΩΣ

Ὁ νάνος πού θρискόταν στὴν κορφή, ἀντικρύζοντας αὐτόν πού ἦρθε, πετιέται ὀρθὸς καὶ κατάπληκτος!

Οἱ δύο Ποκοπικοί στέκουν τώρα ὁ ἓνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον. Κυττάζονται μὲ μάτια ὀρθάνοικτα! Λέξι δὲν θγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλιά τους.

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού τᾶχουν χάσει. Ἀντικρύζουν



Οι δύο Πακοπίκοι τραβάνε τη Χουχού :
— Δικό μου είναι τὸ Κορίτσι ! φωνάζει ὁ ἕνας.
— Ὁχι, δικό μου ! οὐρλιάζει ὁ ἄλλος.

κι' αὐτοί, μαρμαρωμένοι ἀπὸ κατάπληξι, τὸ ἀπίστευτο φαινόμενο!... Ψάχνουν νὰ θροῦνε κάποια, ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ καὶ πιὸ ἀσήμαντη, διαφορά ἀνάμεσα στοὺς δυὸ νάνους...

Τίποτα! Εἶναι ὁλόιδιοι: "Ίδιες κεφαλές! "Ίδια κωμικὰ γουρλωμένα μάτια! "Ίδιες τεράστιες παύσεις. "Ίδιες σκουριασμένες κι' ἀνάπηρες χατζάρες!...

Καὶ νά: Μόλις περνάει ἡ ἀρχικὴ ἐντύπωση, ὁ πρῶτος Ποκοπίκο κυττάζει τὸν δεῦτερο μὲ περιφρόνησι:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἄδερφέ μου! τοῦ κάνει.

Καὶ προσθέτει:

— Βρὲ ἄντρα εἰς' ἐσύ, γιὰ ...σουπιὰ ξεροτηγανισμένη;

Ὁ ἄλλος νάνος τοῦ ρίχνει μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά πάνω ὡς κάτω:

— Πολύ... ποκοπικοφέρνεις, μάγκα! τοῦ λέει. Πλὴν ὅμως, ἔχεις τὰ χάλια σου! Σὰν τουλουμάκι... ἐφταμηνήτικο τυγχανεῖς, ἄδερφέ μου!...

Ὁ «Πρῶτος» κάνει τώρα στὸ νειοφερμένον τὰ μουςαφιρλίκια:

— Τέλος πάντων, μιὰ κι' ἡρθες, καλωσώρισε!

— Καλῶς σὰς θρῆκα!

— Τί γουστάρεις νὰ σὲ κεράσω;

— "Ενα... σφάξιμο!

— Τῶχεις!

— Κ' ἐσύ τῶχεις!

Κι' οἱ δυὸ Ποκοπίκοι τραβᾶνε τὶς χατζάρες τοὺς ἀγριεμένοι!

— Πίσω καὶ σ' ἐφαγα, μι-

κροδιάρα! κάνει ὁ ἕνας.

— Ἀμάν, ψυχάρρα σέρτικη ποὺ θ' ἀναπάσῃ σήμερις! μουγγρίζει ὁ ἄλλος.

Εἶναι ἔτοιμοι νὰ μονομαχήσουνε σὰν κοκκορόπουλα!

Στὸ μεταξύ, φθάνουν πάνω στὴν κορφή ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα. Μαθαίνουν, μὲ λίγα λόγια, τὰ καθέκαστα...

Ὁ νέος ἀρπάζει τὸν ἕνα νάνο ἀπὸ τοὺς δυὸ στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ Νέα τὸν ἄλλον...

Εἶναι ὅλοι τοὺς περιέργοι νὰ λύσουν τὸ μυστήριον αὐτό. Νὰ μάθουν τί εἶχε συμβῇ...

Καὶ οἱ δυὸ Ποκοπίκοι λένε τὰ ἴδια πράγματα. Μιλᾶνε γιὰ τὸν φαφούτη, φαλακρὸ καὶ καμπούρη Μάγο. Τὸν Χάχα Μποῦφο! Λένε ἀκόμα πὼς τὸν γνῶρισαν ὅταν ὁ Νάχρα Ντοῦ τοὺς νεκρανάστησε στὴν ὑπόγεια κατακόμβη του. Πὼς ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θρέθηκε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, πάνω πρὸς τὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου θουνοῦ. Ἐνῶ ὁ ἄλλος Ποκοπίκο ἔφυγε μονάχος του ἀπὸ τὴν κατακόμβη. Κι' ἐφθασε ποδαρόδρομο ὡς ἐκεῖ...

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα παρατᾶνε κάτω τοὺς δυὸ νάνους. Καὶ τραβῶντας παράμερα τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού, ἀρχίζουν νὰ κουβεντιάσουν. Ὁ Νέος ἀνησυχεῖ:

— Φαίνεται πὼς αὐτὸς ὁ Καμπούρης, ποὺ λένε, θὰ εἶναι παντοδύναμος Μάγος! Ὡπως κι' ὁ Νάχρα Ντοῦ ποὺ κατάφερε νὰ ξαναδώσῃ ζωὴ στὸ νεκρὸ Ποκοπίκο... Ἐνῶ ἐκεῖνος κατὰφερε κατὶ τὸ ἴδιον σοβαρὸ καὶ δύσκολο.

— Τί; ρωτᾶνε ἡ Ταταμπού κι' ὁ Γκαοῦρ μαζί.

— Δὲν εἶδατε λοιπόν; Κατάρθωσε νὰ χωρίση τὸ νᾶνο σὲ δυὸ ὑπάρξεις. "Ἰδιες κι' ἀπαράλλακτες μεταξύ τους!...

Ἡ μικρὴ Βάντα ἀναστενάζει :

— "Αραγε κι' ὁ Καμπούρης αὐτὸς νὰ εἶναι καταχθόνιος καὶ κακὸς σὰν τὸ Νάχρα Ντού; 'Αλλοίμονό μας τότε ! Καινούριες μεγάλες συμφορὲς περιμένουν κι' ἐμᾶς καὶ τὴν ἀγαπημένη μας Ζούγκλα.

Ὁ Γκαοῦρ κάτι πάει νὰ πῇ, μὰ διακόπτεται. "Άγριες φωνὲς ἀκούγονται λίγο πὺδ πέρα. Πάνω στ' ἀκρινὰ θρόαχια τῆς κορφῆς.

— Κάτω τὰ χέρια, ἄτιμε ! Δικό μου εἶναι τὸ κορίτσι !

— Ὅχι ! Δικό μου εἶναι ! Κάνε πέρα, τὸ λοιπόν, νὰ μὴν πεθάνης ὄρθιος !

— Ἐγὼ θρὲ θὰ πεθάνω ὄρθιος; Θές, δηλαδή, νὰ σοῦ κατεδαφίσω τὴν... κεφάλαι ;

ΙΠΠΟΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΑ !

Εἶναι οἱ δύο Ποκοπικοί. "Εχουν τραβήξει πάλι τὶς σκουριασμένες χατζάρους τους. Εἶναι ἔτοιμοι ν' ἀλληλοσπαραχτοῦν.

Ἀνάμεσά τους θρίσκεται ἡ μελιστάλακτη μαύρη Γόησσα τῆς Ζούγκλας. Ἡ περιθόητη μαμζέλ Χουχού.

Ἡ ἄμοιρη, μόλις ἔχει ἀνέβει στὴν κορφὴ τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Καὶ μὲ γουρλωμένα μάτια ἀντικρῶζει μπροστά της

δυὸ ὁλόιδιους Ποκοπικούς :

— Καλὲ σίγουρα μὲ χαρτὶ καρμπὸν θὰ θγάλανε τὸν ἄλλον ! ψιθυρίζει χαμένα.

Ἀμέσως καὶ μ' ἓνα ταυτόχρονο πήδημα, οἱ δυὸ Ποκοπικοί φθάνουν κοντὰ της. Ὁ ἓνας τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ δεξιὸ χέρι. Ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἀριστερό ! Τὴν τραβᾶνε μὲ δύναμι. Καθένας τὴ θέλει γιὰ λογαριασμό του.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία τᾶχει χάσει :

— Καλέ, σταθῆτε καλέ !... Καλὲ μὴν κἀνερ' ἔτσι, καλέ ! Εἶμαι ἀρκετὰ παχουλὴ καὶ εὐτραφώδης, καθὼς γλέπετε ! Φτάνω καὶ γιὰ τοὺς... δυὸ σας !

Ταυτόχρονα κάνει μιὰ ξαφνικὴ κι' ἀπότομη κίνησι. Καταφέρνει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τους.

Οἱ δυὸ Ποκοπικοί σφίγγουν τῶρα μὲ λύσσα τὶς χατζάρους τους. Ἀρχίζουν τὴ μονομαχία. Σὰν μεσαιωνικοὶ ἱππότες γιὰ τὴν καρδιά τῆς ὠραίας Πυργοδέσποινας !

Καὶ νά : Οἱ σκουριασμένες λάμες κτυποῦν ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη :

— Ντράγκ !...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή καὶ ἀνεξήγητο γίνεται :

— Ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ χατζάρους ἐξαφανίζεται. Καὶ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ νάνους μένει ἄοπλος ! Μὲ τὰ χέρια ἀδειανά !..

Ὁ ἄλλος Ποκοπικό φέρεται ἱπποτικὰ. Πετᾶει κι' αὐτὸς ἀμέσως παράμερα τὴ δική του χατζάρα...

"Ασπλοι τῶρα κι' οἱ δυὸ

έτοιμάζονται νά χυθούν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον. Νά πιαστοῦν στὰ χέρια!

— Ὅμως τὸ πρόσωπο τοῦ Κραγιαμποῦ παίρνει τρομαγμένη ἐκφρασι! Ἀρπάζει ἀμέσως τὸν ἕναν ἀντίπαλο. Τὸν πετάει πρὸς τὴ Βάντα:

— Κράτησέ τον γερά! τῆς λέει. Μὴ τὸν ἀφήσης στιγμὴ ἀπὸ τὰ χέρια σου!...

Ἡ Νέα τὸν ἀρπάζει σὰν μαύρη μπάλλα στὸν ἄερα. Τὸν κρατᾷ σφικτὰ στὴν ἀγκαλιά της.

Ταυτόχρονα ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἀρπάζει καὶ τὸν ἄλλον Ποκοπίκο. Φωνάζει καὶ στοὺς δυό :

— Προσέχτε καλά! Ποτὲ ὁ ἕνας ἀπὸ σᾶς δὲν πρέπει ν' ἀγγίξῃ τὸν ἄλλον.

Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ :

— Εἶδατε μόλις χτύπησαν οἱ χαατζάρες σας; Δὲν ἐξαφανίστηκε ἡ μιά, ὅπως φανταστήκατε. Ἀλλὰ σμίξαν οἱ δυό τους καὶ γίναν πάλι μιά χατζάρα!

— Ἔτσι θὰ ξανασιμίζετε κ' ἐσεῖς ἂν ἔρθετε σ' ἐπαφὴ! Θὰ γίνετ' ἕνας! Ὁ καμπούρης Μάγος ἔχει χωρίσει σιὰ δυό τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα σας. Προσοχὴ λοιπὸν νὰ μὴν ἀκουμπήσετε ποτέ. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό σας θὰ ἐξαφανιστῇ!

Οἱ νᾶνοι μουρμουρίζουν σχεδὸν ταυτόχρονα:

— Ἐν τάζει! Παρατᾶτε μας τώρα κάτω!

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα τοὺς ἀφήνουν...

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό Ποκοπίκους αὐτὸς ποὺ ἔχει μεί-

νει χωρὶς χατζάρα, ρωτᾷ τὸν ἄλλον :

— Μοῦ κόβεις τή... μισή, ρε φίλε; Ἔτσι νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα σου.

Ὁ ἄλλος εἶναι ἀνένδοτος :

— Ὅχι! Ἀγγούρι εἶναι νὰ τὴν κόψω στὴ μέση;

Καὶ προσθέτει μὲ συμπόνια :

— Μπορῶ ὅμως, ἀδερφέ μου, νὰ σοῦ κάνω μία χάρι...

— Τί;

— Ἀμα καμμιὰ θολά, ἢ χατζάρα μου, γεννήσῃ, νὰ σοῦ φυλάξω κανένα... κουτάβι!

Ὁ ἄοπλος Ποκοπίκο γίνε-ται θεριὸ ἀνήμερο γιὰ τὴν κοροϊδία.

— Περίμενε ἄτιμε! τοῦ φωνάζει. Περίμενε καὶ θὰ σοῦ δείξω ἐγώ!

Κι ἀμέσως, πηδώντας σὰν ἀγριοκάταικο, ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ θράχια ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ πέτρινου βουνοῦ...

Φθάνει στοὺς πρόποδες... Τρυπώνει σ' ἕνα στενὸ χορταριασμένο ἀνοιγμα. Προχωρεῖ στὸ βάθος μιᾶς σκοτεινῆς σπηλιᾶς. Ψαχουλεύοντας στὸ ἔδαφος θρῖσκει μιά μικρὴ τετραγωνὴ πλάκα. Τὴν ἀνασηκώνει. Τραβάει ἀπὸ κάτω μιά τεράστια σκουριασμένη κουμπούρα... Τὴν εἶχε κρύψει ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρό!

Ξαναβγαίνει ἐξω χαρούμενος. Σκαρφαλώνει πάλι ἐπάνω. Φθάνει στὴν κορυφή. Σηκώνει τὴν κουμπούρα μὲ τὰ δυό του χέρια. Γυρίζει τὴ σκουριασμένη κάννη της πρὸς τὸν

ἄλλο Ποκοπίκο. Ξεφωνίζει ἄγρια :

— "Ίσα τὸ κορμί σου, μελλοθάνατε, γιὰ νὰ κάνης καλὸ... λείψανο!

Ταυτόχρονα κλείνει τὰ μάτια του, στραβώνει τὸ στόμα καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη :

— Μπούουουουμμ !

— Αἰωνία σου ἡ μνήμη !
μουρμουρίζει.

Μὰ τὸ χοντρὸ πυρωμένο θόλι περνάει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ νάνου μὲ τὴ χατζάρα.

Ὁ ἄλλος ἀνοίγει τώρα τὰ μάτια του. Ὅμως ἀντικρύζοντας τὸ σωσία του ὀρθῶς, τὸν πληροφορεῖ :

— Πᾶς καλλιὰ σου, μάγκα!
Πέσε, τὸ λοιπὸν, τώρα κάτω καὶ μὴν κάνης τὸ κορόϊδο !

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ ἀγνή συντόφισσά του γελᾶνε μὲ τὴν καρδιά τους.

Ἡ Βάντα θέλει νὰ θρῆ ξανὰν τρόπον πού νὰ μποροῦν νὰ ξεχωρίζουν τοὺς δυὸ νάνους. Καὶ λέει σ' ἐκείνον πού κρατᾶει τὴ χατζάρα :

— Ἐσένα θὰ σέ λέμε Ποκοπίκο "Αλφα!

"Ύστερα γυρίζει στὸν ἄλλον πού κρατᾶει τὴν τεράστια κουμπούρα :

— Κ' ἐσένα : Ποκοπίκο Βῆττα !

Ὁ πρῶτος νᾶνος μουρμουρίζει :

— Τί Ποκοπίκος «α» καὶ κολοκύθια μὲ τὴ ρίγανη! Τοῦ λόγου μου μὲ τὴ χατζάρα θὰ μὲ λέτε «Σφάχτη»! Καὶ τὸ καλόπαιδο ἀπὸ ὁῶ, μὲ πὴν κουμπούρα, θὰ τὸν λέτε

«Σκοτῶστρα»!

Ὅμως δὲν συμφωνεῖ :

— Οὐδόλως, ἀδερφέ μου !
Τοῦ λόγου μου γευστάρω γιὰ νουνὰ τὴ Βάντα: Ἀπὸ ὁῶ καὶ ἔμπρὸς ἀποκαλοῦμαι : Ποκοπίκος ὁ Βού!

ΤΑ ΔΥΟ ΣΤΙΧΑΚΙΑ!

Ὁ Γκαοῦρ μὲ τὸν Ταρζάν, ὅπως ξέρομε, βρίσκονται στὰ μαχαίρια!

Αὐτὸ εἶχαν μάθει ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἦρθαν στὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Θέλουν νὰ θροῦν κάποιον τρόπον νὰ συμφιλιώσουν τοὺς δυὸ ὑπέρκοιτους γίγαντες.

Ὁ Γκαοῦρ φαίνεται μετανοημένος. Παρακαλᾶει τὴν Ταταμποῦ καὶ τὴ Βάντα :

— Πηγαίντε στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Πέστε του πὼς ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτα μαζί του ! Τὸν ἀγαπῶ πάντα σὰν ἀδελφὸ μου! Ἄν φέρθηκα ἄσχημα, εἶμαι ἕτοιμος νὰ τοῦ ζητήσω σιγνώμη!

Καὶ ἀναρωτιέται παραξευμεμένος :

— Δὲν ξέρω τί συμβαίνει μέσα στὴν ψυχὴ μου! Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ νοιώθω πὼς ἔχω κάποιον ἐχθρό! Θέλω ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στὸν Κόσμον νὰναι φίλοι μου! Ἀδελφία μου !

Ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Βάντα ξεκινᾶνε γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὁ Κραγιαμποῦ μένει νὰ συντρο-



Οἱ μυστηριώδεις μαύροι μὲ τὰ τεράστια φουσκωμένα κεφάλια, προσγειώνονται στὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Στὰ χέρια τους κρατᾶνε ἀμέτρητα μικροσκοπικὰ κονταράκια. . .

φέψη τὸν ἀγαπημένο του Γκαούρ.

Τὶς ἀκολουθεῖ ὅμως ὁ Ποκοπίκο μὲ τὴν τεράστια σκουριασμένη κουμπούρα. Ἐνῶ ὁ ἄλλος νᾶνος φωνάζει τραγουδιστᾶ καὶ φάλτσα :

« Ἡ Ταταμποῦ κ' ἡ Βάντα
(μας

πηγαίνουν ραντεβού,
μ' ἓναν γελοῖο Ἀντρακλα,
τὸν Ποκοπίκο Βού! »

Ὁ Σκοτώστρας, καθὼς κα-

τεβαίνει μὲ τὶς δυὸ γυναῖκες τὰ θράχια, ἀκούει τὸ στιχάκι. Καὶ γυρίζοντας, τοῦ σκάει κι αὐτὸς τὸ δικό του :

« Εἶμαι λεβέντης, ὁμορφος
καὶ Χάρο δὲν ψηφᾶω !
Γι' αὐτὸ νὰ κρύψης τὴ Χουχού
καθότι θὰ στή... φάω! »

... ..

Ἐχει περάσει ἀρκετὴ ὥ-
ρα...

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Κραγια-

μπού βρίσκονται καθισμένοι σὲ δυὸ ἀντικρυνὰ θραχάκια τῆς κορφῆς. Κουβεντιάζουν γιὰ τὴν ἐμφάνισι τοῦ φοβεροῦ καμπούρη Μάγου...

Ἡ Χουχοῦ ἔχει ξαπλώσει μέσα στὴ σπηλιά. Φαίνεται μελαγχολικὴ καὶ θαθεῖα συλλογισμένη. Ἡ ἐμφάνισι τῶν δύο Ποκοπίκων τὴν ἔχει ρίξει σὲ μεγάλο ἀδιέξοδο! Φυσάει, ξεφυσάει, ἀναστενάζει καὶ ψιθυρίζει :

— "Αἰ, καλὲ Θεοῦλη μου! Καλὲ ποιὸν νὰ διαλέξω ἀπὸ τοὺς δυὸ; Ἄφου ἀμφότεροι τυγχάνουν μούρλια πού κακοψόφο νάχουνε !

Τέλος παίρνει μιὰ ἀπόφασι :

— Καλὲ τὸ καλύτερο εἶναι νὰ τοὺς ἀνυμφευτῶ καὶ τοὺς δυὸ μαζί καὶ γρήγορις! Σάμπως εἶναι γιὰ χόρτασι, ἐδῶ πού τὰ λέμε. Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

"Ἐξω ἀπὸ τ' αἰοιγμα τῆς σπηλιῶς στέκει ὀρθὸς ὁ Ποκοπικό «μὲ τὴ χαιζάρα». Ἄκουει τὰ λόγια τῆς καὶ μπαίνει μέσα :

— Μὲ συμπαθεῖς πού μπουκάρω ἀπρόσκλητος, τῆς λέει. Πλὴν θυῶς ἄπαξ καὶ τώρα γίναμε δυὸ Ποκοπικάδες, πρέπει νὰ χωρίσουμε καὶ τὰ «ζωντανά» μας: Ἴο εἰς νὰ πάρῃ τὸν Καθερόαιμο καὶ ὁ ἕτερος... ἐσένα!

— Τρομάρα νὰ σοῦρῃ χρυσό μου! τοῦ κάνει ἡ πυγμαία. Ἰσα καὶ ὅμοια θάξεις ἐμένα μὲ τὸν ψευδαλὸ Καθαρόαιμο;

— Κάθε ἄλλο, μαμζέλ! Καὶ γι' αὐτὸ ἤρθα νὰ μὲ βοηθή-

σης...

— Δηλαδή;

— Νὰ θολέψης ἔτσι τὰ πράγματα πού νὰ θγῶ τοῦ λόγου μου κερδισμένος σ' αὐτὴ τὴ μοιρασιά! Νὰ πάρω, τουτέστι, ἀπὸ τὰ δυὸ τὸ καλότερο...

Ἡ Χουχοῦ κολακεύεται ἀπὸ τὰ λόγια του. Τοῦ λέει χαμογελώντας πονηρά:

— Κατεργαράκο, κατεργαράκο! Καταλαβαίνω τὸ σκέδιό σου. Θέλεις νὰ τοῦ τῆ σκάσης τοῦ ἀλλουνοῦ. Νὰ τὸν πιάσης κορόϊδο. Ἔτσι δὲν εἶναι;

Ὁ Ποκοπικό συμφωνεῖ :

— Βεβαίως! Θέλω νὰ μείνῃ σ' ἐμένα ὁ... Γάϊδαρος !

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» γίνεται μπαρούτι :

— Μπᾶ πού κακοψοφονάχης, γλύκα μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ὁ νᾶνος θγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά ξεκαρδισμένος στὰ γέλια. Ἔρχεται καὶ ξαπλώνει πλάι στὰ θραχάκια πού κάθονται ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Κραγιαμπού... Καὶ θυθίζοντας τὸ θλέμμα του στὸ ἄσωστο θάθος τοῦ ὀρίζοντα, παρακολουθεῖ τὴ συζήτησί τους...

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΠΑΛΟΝΟΚΕΦΑΛΑ !

Καὶ νά: Ξαφνικά τὰ μεγάλα μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ κατάπληξι:

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου! τοὺς κάνει. Βρὲ γιὰ τηράτε πρὸς τὰ ἄνωθεν! Τ' εἶν' αὐτὰ πάλι ;

Οί δυο άνδρες ξαφνιάζονται. Σηκώνουν άμέσως τὰ κεφάλια τους πρὸς τὸν οὐρανό. Ἀντικρύζουν δυὸ μεγάλα μαύρα μπαλλόνια νὰ πέφτουν άργά...

“Ομως συμβαίνει κάτι πολὺ περίεργο: “Όσο οἱ φοῦσκες αὐτὲς χαμηλώνουν, τόσο λιγοστεύει ὁ ὄγκος τους. Τόσο φαίνονται μικρότερες, δηλαδή !

“Ο Γκαούρ κι ὁ Κραγιαμποῦ ἔχουν μαρμαρώσει μὲ τὰ κεφάλια τους άνασηκωμένα. Τὰ κυττάζουν σαστισμένοι...

Τὰ μαύρα μπαλλόνια ἔχουν χαμηλώσει πολὺ πῶρα. Μποροῦν νὰ τοὺς ξεχωρίζουν μὴ περίεργη λεπτομέρεια: Κάτω ἀπὸ τὸ καθένα κρέμμεται ἓνα ἀνθρώπινο κορμί. Τὰ σώματα δηλαδή δυὸ κανονικῶν ἀράπηδων... “Όμως σὲ ἀντίθεσι μὲ τὰ φουσκωτὰ κεφάλια τους, τὰ κορμιά αὐτὰ φαίνονται δυσανάλογα μικρά. Σάν φοῦντες...

“Ο Ποκοπικό διασκεδάζει : — Τοὺς γλέπετε τοὺς μάγκες; “Ε, ρε κεφάλες γιὰ σφάξιμο πού τις ἔχουνε, ἀδερφέ μου!

Τέλος, κ' ὕστερ' ἀπὸ ἄρκετή ὥρα, οἱ δυὸ μυστηριώδεις

ἐπισκέπτες προσγειώνονται στὰ βράχια τῆς κορφῆς. Στὰ χέρια τους κρατᾶνε ἀμέτρητα πολὺ — πολὺ μικρὰ κονταράκια. Τόσο μικρὰ πού μοιάζουν μὲ θέλη...

Εἶναι τὰ πιὸ παράξενα ὄντα πού ἔχει ἀντικρῦσει ἀνθρώπου μάτι!

Τέτοια τερατώδη ὄντα μονάχα σὲ μακρινὰ ἄστρα μπορεῖ νὰ ζοῦνε. Ἐκτὸς ἄν...

“Ο νᾶνος εἶχε δίκιο: Τὰ μαύρα μπαλλόνια εἶναι τὰ κεφάλια τους. Πού τὰ χρησιμοποιοῦν σάν ἀερόστατα!

“Όταν θέλουν ν' ἀνυψωθοῦν, ρουφᾶνε ἀπὸ τὰ σῶματά τους ἄερα. Τὰ φουσκώνουν...

“Όταν πάλι θέλουν νὰ χαμηλώσουν, κάνουν τὸ ἀντίθετο: ἀδειάζουν τὸν ἄερα. Τὰ ξεφουσκώνουν σιγά - σιγά!

Εἶναι φανερό πῶς τὰ κρανία τους δὲν ἔχουν κόκκαλα. Μοιάζουν σάν δυὸ μεγάλα τουλούμια ἀπὸ δέρμα ἐλαστικό. Σάν καουτσούκ...

“Ο Ποκοπικό θέλει, ὅπως πάντα, νὰ κρύψῃ τὸν τρόπο πού δοκιμάζει μπροστὰ στὰ δυὸ αὐτὰ τρομακτικὰ τεράτα. Καὶ τοὺς φωνάζει μὲ κέφι τάχα:

— Βρὲ καλῶς τοὺς Τουλου-

μοκέφαλους! Δέν μου μαθαίνετε κ' έμένα τὸ κόλπο, θρὲ παιδιά: Νὰ φουσκώνω τὴν κοιλάρρα μου καὶ νὰ πετάω σάν Ζέππελιν!

Ὁ Γκαούρ κι ὁ Κραγιαμποὺ ἀλλάζουν μιὰ γρήγορη ματιά συνεννοήσεως. Καί, σχεδὸν ταυτόχρονα, χύνονται πάνω στοὺς μυστηριώδεις ἐπισκέπτες.

Ἐκεῖνοι τοὺς ἀντιμετωπίζουν μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα. Πρὶν προλάβουν νὰ πλησιάσουν, τοὺς ἔχουν κιόλας πετάξει τὰ μικροσκοπικά τους κονταράκια.

Οἱ αἰχμές τοὺς μόλις ποὺ κατάφεραν νὰ τρυπήσουν τὴν ἐπιδερμίδα τους. Ὅμως εἶναι ποτισμένες σ' ἓνα φοβερὸ φίλτρο. Τὸ «Φίλτρο» τῆς Κακίας» ὅπως τὸ λένε...

Τὸ μαγικὸ αὐτὸ ὑγρὸ μόλις κυκλοφορήσῃ στὸ αἷμα, μεταμορφώνει ἀμέσως τὸν ἄνθρωπο. Τὸν κάνει κακὸ σάν φαρμακερὸ φίδι!

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὰ ζῶα. Καὶ στὰ θηρία!

Πρῶτος ὁ Γκαούρ, ὕστερα ὁ Κραγιαμποὺ καὶ τελευταῖος ὁ Ποκοπικό, δέχονται στὰ στήθια τους ἀπὸ ἓνα τέτοιο μικροσκοπικὸ κονταράκι...

Καὶ νά: Ἡ τρομερὴ μετα-

μόρφωσις γίνεται μέσα σὲ λίγες στιγμές: Νοιώθουν ξαφνικά πὼς ἔχουν γίνῃ σκληροὶ κι ἄπονοι! Οἱ ψυχές τους κολυμπᾶνε στὴν κακία! Οἱ καρδιές τους στὸ μῖσος!

Τὰ ἴδια συναισθήματα δοκιμάζει κι ὁ Ποκοπικό. Τὰ μάτια του σκοτεινιάζουν κι ἀγριεύουν. Τὰ δόντια του σφίγγονται καὶ τρίζουν ἀπαίσια! Ἐνῶ ταυτόχρονα μουγγρίζει μὲ λύσσα καὶ μανία:

— Θέλω νὰ σφάξω, νὰ πνίξω, νὰ σουβλίσω, νὰ ρουφήξω αἷμα! Θέλω νὰ φάω... πατσᾶ νυχτός! Καὶ μὲ μπόλι-κο σκορδοστούμι!

Ὁ Κραγιαμποὺ τραβάει τὸ πιστόλι του. Καὶ ἀπὸ κακία πυροβολεῖ τοὺς δυὸ ἀλόκοτους ἀνθρώπους!

Οἱ σφαῖρες τοῦ κτυπᾶνε στὰ κορμιά τους χωρὶς ἀποτελεσμα. Ἀδύνατο νὰ τὰ τρυπήσουν! Οἱ ἄγνωστοι ἐπιδρομεῖς εἶναι ἄτρωτοι!

Καὶ νά: Οἱ φοβεροὶ Ἀεροκέφαλοι ρουφᾶνε πάλι ἄερα. Ξαναφουσκώνουν τὰ κεφάλια τους. Ἀπογειώνονται ἀπὸ τὴ θεόρατη κορφή.

Ἀμέσως ἀρχίζουν πάλι, σιγά — σιγά, νὰ τὰ ξεφουσκώνουν... Κατεβαίνουν πρὸς

τούς πρόποδες τοῦ πέτρινου
βουνου...

Σὲ λίγο θρίσκονται κάτω
στὴ Ζούγκλα. Πετᾶνε πάνω ἀ-
πὸ τὶς κορφές τῶν αἰωνόβιων
δέντρων. Τριγυρίζουν ἐδῶ κ'
ἐκεῖ πετώντας τὰ κονταράκια
τους. Κτυπᾶνε μὲ αὐτὰ κάθε
ἰθαγενῇ, θηριό ἢ ὄρνιο ποὺ
συναντᾶνε !

ΤΡΑΓΙΚΟ

ΓΚΡΕΜΟΤΣΑΚΙΣΜΑ !

Κυτᾶξετε αὐτὸ τὸ λιοντά-
ρι... Μόλις ἔχει καταβροχθί-
σει ἕνα μεγαλόσωμο ζαρκά-
δι... Χορταρισμένο τώρα
καὶ μὲ παραφουσκωμένη τὴν
κοιλιά, τραβάει ἀργὰ γιὰ
τὴ σπηλιά του.

Καθὼς προχωρεῖ βλέπει σὲ
ἀπόστασι κι ἄλλα ζαρκάδια
ποὺ θόσκουν ξένοιστα. "Ὁμως
προσπερνᾶει ἀδιάφορο. Δὲν
τὰ πειράζει...

"Ὁμως νά: "Ενας ἀπὸ τοὺς
'Αεροκέφαλους τὸ βλέπει.
Πετάει στὸ κορμί του ἕνα ἀ-
πὸ τὰ μικροσκοπικὰ κονταρά-
κια. Καὶ τὸ φίλτρο τῆς Κα-
κίας κυκλοφορεῖ στὸ αἷμα
του.

Αὐτὸ ἦτανε! Τὸ λιοντάρι
μουγγρίζει ἀμέσως ἄγρια.
Γίνεται κακὸ σὰν τίγρι. 'Αρ-

χίζει νὰ σπαράξῃ ὅποιο ζων-
τανὸ θρίσκεται μπροστά του.
Χωρὶς κανένα λόγο. Μονάχα
γιὰ νὰ θάψῃ στὸ αἷμα τὰ νύ-
χια καὶ τὰ δόντια του!

... ..

"Ετοι κι ὁ Γκαοὺρ νοιώθει
τώρα θανάσιμο μῖσος γιὰ τὸν
Ταζάν. 'Ο Κραγιαμποὺ γιὰ
τὴ Τζέιν. 'Ο Ποκοπικό γιὰ τὴ
Χουχού!

'Ο μελαψὸς γίγαντας κατε-
θαίνει σὰν τρελλὸς τὰ θράχια
τοῦ βουνου του. Τὸ ἴδιο κι ὁ
γιὸς τοῦ Ταρζάν. Βιάζονται
νὰ φθάσουν στὴ σπηλιά τοῦ
'Αρχοντα τῆς Ζούγκλας...

'Ο Ποκοπικό δὲν τοὺς ἀκο-
λουθεῖ ἀμέσως... Διψῶντας
γιὰ αἷμα μπαίνει στὴν πέτρινη
σπηλιά. 'Αρπάζει τὴ Χουχού
ἀπὸ τὸ τσουλούφι :

— Μαμζέλ ἐτοιμάσου νὰ
πεθάνῃς διαπρεπῶς! τῆς λέει.
Τιμὴ καὶ δόξα σου νὰ πᾶς ἀ-
πὸ τὴ θρυλική μου χατζάρα !

"Ὁμως ἡ χεροδύναμη πυγ-
γμαία δὲν τὰ σηκώνει κατὶ
τέτοια. 'Αρπάζει τὸ νᾶνο ἀπὸ
τὴ χατζάρα. Βγαίνει ἀπὸ τὴ
σπηλιά. Τὸν στριφογυρίζει,
γιὰ νὰ πάρῃ φόρα, πάνω ἀπὸ
τὸ κεφάλι τῆς. Καὶ τέλος τὸν
παρτάει...

Ὁ Ποκοπίκο τινάζεται στὸν ἄερα. Πέφτει σ' ἓνα ἀπὸ τ' ἀκρινὰ θράχια τῆς κορφῆς.

Μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔχει, ἀρχίζει νὰ κατρακυλᾷ. Καὶ κτυπώντας ἀπὸ βράχο σὲ βράχο, γκρεμίζεται στὸ τρομακτικὸ βάραθρο...

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» μετανοιώνει ἀμέσως. Βάζει τὶς φωνές.

— Ἀμὰν καλὲ χρυσό μου, κακὸ ποὺ σοῦκανα! Καλὰ ποὺ ὑπάρχει ὁ «Βοῦ» ἄλλοιῶς χῆρα θ' ἀπόμεινα ἢ καψερή!

Καὶ σὰν τρελλὴ κατεβαίνει κι αὐτὴ τὰ θράχια. Κυνηγáει τὸν Ποκοπίκο ποὺ γκρεμο-τσακίζεται:

— Καλὲ στάσου, γλύκα μου! Μὲ ξεποδάριασες ποὺ κάκοχρονο ἴσχυς!

Ἀλλοίμονο! Ὁ ἄμοιρος νᾶνος κουτρουβαλαίει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ πρὸς τὰ κάτω... Οὔτε κι αὐτὸς ὁ Διάβολος δὲν θὰ μπορούσε πιά νὰ τὸν σώσῃ!

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ!

Κι ὁμως! Ἕνας ἀναπάντεχος σωτῆρας παρουσιάζεται στὴ θανατερὴ πτῶσι του...

Εἶναι ἓνα τεράστιο φίδι. Ἐ-

νας θόας μὲ χοντρὸ κι ἀπέραντο κορμί! Βρίσκεται κουλουριασμένος σὲ μιὰ πλατεῖα προεξοχῇ θράχου!

Ὁ Ποκοπίκο κτυπάει τυχαία πάνω του! Τὸ φίδι ξαφνιάζεται νομίζοντας πὼς καὶ ποιο ὄρνις τοῦχει ἐπιτεθῇ...

Μὲ ἀστραπιαία κίνησι ἀπλώνει ἓνα ἀπὸ τὰ πλοκάμια τοῦ ἀπέραντου κορμιοῦ του. Ἀγκαλιάζει μὲ λύσσα τὸ νᾶνο. Τὸν συγκρατεῖ στὴν τρομακτικὴ πτῶσι του.

Ὁ Ποκοπίκο ξεφωνίζει σπαρακτικὰ στὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμα τοῦ φιδιοῦ! Νοιώθει, ὁ ἄμοιρος, πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ξεψυχήσῃ!

Ὅμως γρήγορα φθάνει ἐκεῖ κ' ἡ Χουχού. Μὲ τρελλὴ ἀπόγνωσι χύνεται πάνω στὸν θόα. Μὲ τὶς δυὸ παχουλὲς παλάμες τῆς τοῦ σφίγγει τὸ λαιμό. Τὸ φίδι παρατάει τὸ νᾶνο. Ἀρπάζει αὐτὴν τώρα. Τὴ σφίγγει θανατερὰ. Τὰ κόκκαλα τῆς ἄμοιρης τρίζουν ἀπαίσια. Ξεφωνίζει μὲ τρόπο καὶ φρίκη:

— Σιγὰ καλὲ! Τί μὲ σφίγγεις ἔτσι; Πρῶτὴ φορὰ θλέπεις κοπέλλα ὁμορφῇ;

Λεύθερος τώρα ὁ Ποκοπίκο πετιέται ὀρθός. Κυττάζει μὲ ψυχικὴ ἡδονὴ τὴν πυγμαία



Τὰ τρομακτικά Καβούρια τῆς στεριᾶς ἀπλώνουν τὶς θανατερές δαγκάνες τους. Οἱ δυὸ γυναῖκες περνᾶνε στιγμὲς τραγικὲς !

Ποῦ γιὰ νὰ τὸν σώσῃ, χαροπαλεύει τώρα στὴ θανατερὴ ἀγκαλιά τοῦ φιδιοῦ.

— Κουράγιο! τῆς κάνει γελῶντας ἀναίσθητα. Δὲν θὰ ὑποφέρῃς πολὺ ἀκόμα. Γρήγορα θὰ τινάξῃς τὰ πέταλα !
Χά, χά, χά!

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὸ γέλιο του. Τὸ τεράστιο φίδι ἀπλώνει ξαφνικὰ καὶ μιὰ ἄλλη κουλούρα του. Ξαναπιάνει τὸν Ποκοπικό. Τὸν σφίγγει μαζί μὲ τὴ Χου-

χού.

Ὁ νᾶνος σπριγγλίζει σὰν γουρουνόπουλο ποὺ τὸ σφάζουνε :

— Σχῶρα με, Χουχούκα μου, κι ὁ Θεὸς νὰ σὲ σχωρέσῃ !

Ἡ πυγμαία τὸ ἀντίθετο : Ψιθυρίζει εὐτυχισμένη :

— Τώρα οὐδὸλως μὲ νοιάζει. Φθάνει ποὺ θὰ ξεψυχήσω ἐπὶ τῆς ἀγκάλης σου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

‘Ο Ποκοπίκο σπαρταράει με άφάνταστη δύναμι. Έτσι τὸ φίδι γιὰ νὰ μὴ τοῦ ξεφύγῃ, κουλουριάζεται **ἀκόμα** πὶὸ πολὺ. Γίνεται μαζὶ μετὰ τὰ θύματά του ἕνα ὁλοσπρόνυλο κουθάρι...

Μὰ νά: Στὴν προσπάθειά του αὐτῇ, ξεφεύγει ἀπὸ τὴν πλατειὰ πέτρινη προεξοχὴ πού θρίσκεται. Κι ἀρχίζει νὰ γκρεμίζεται κτυπώντας ἀπὸ θράχο σὲ θράχο!

Εὐτυχῶς! Οὔτε ἡ Χουχού, οὔτε ὁ Ποκοπίκο παθαίνουν τίποτα. Τὸ ἐλαστικὸ κορμὶ τοῦ μεγάλου φιδιοῦ πὺ ἔχει τυληχτὴ γύρω τους, τοὺς προστατεύει ἀπὸ τὰ κτυπήματα πάνω στὰ θράχια.

‘Ομως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μετὸν θόα. Τὸ δικό του σῶμα κατατσακίζεται. Γεμίζει πληγές κτυπώντας μετὸ ὀρμὴ σὶς κόφτερες ἄκρες τῶν θράχων!

‘Ετσι, σὰν πέφτει πιά κάτω στοὺς πρόποδες θρίσκεται στὰ κακὰ του χάλια! Εἶναι ἀνήμπορο κ’ ἐξηντλημένο!

‘Ο Ποκοπίκο ξεφεύγει τώρα ἀπὸ τ’ ἀγκάλιασμά του. Καὶ μετὴ θρυλικὴ χατζάρα τοῦ τσακίζει γρήγορα τὸ κεφάλι!

ΚΑΒΟΥΡΙΑ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ

‘Ομως παρακολουθώντας τὴν περιπέτεια τῶν δυὸ κωμικῶν μας συντρόφων, ξεχάσαμε τὶς γυναῖκες: Τὴν Ταταμποὺ καὶ τὴ Βάντα πὺ εἶχαν ξεκινήσει γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Μετὸ σκοπὸ νὰ συμφιλώσουν τοὺς δυὸ δοξασιμένους γίγαντες. Νὰ πετύχουν μιὰ παντοτεινὴ συνανδελφωσί τους γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀγαπημένης Ζούγκλας!

‘Ομως ἀλλοίμονο! Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου μιὰ τρομακτικὴ περιπέτεια τὶς περιμένει:

‘Ενα κοπάδι ἀπὸ τεράστια καθούρια τῆς στεριᾶς, παρουσιάζεται μπροστὰ τους. Μετὶς φοβερὲς δαγκάνες τους ζητᾶνε νὰ σπαράξουν τὶς δυὸ γυναῖκες.

‘Η Ταταμποὺ καὶ ἡ Βάντα θρίσκονται σὲ λίγες στιγμές, περικυκλωμένες ἀπὸ τ’ ἀπαίσια αὐτὰ θηρία. Τὰ μαλλιαρὰ καθούκια τους τὰ κάνουν ἀκόμα πὶὸ ἀπαίσια καὶ ἀποκρουστικά.

Τὸ νέο Κορίτσι ἔχει σαστίσει ἀφάνταστα μπροστὰ σ’ αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι. Ποτὲ ἄλλοτε στὴ ζωὴ της, δὲν εἶχε ἀντικρύσει τέτοια τρομακτικὰ

πλάσματα !

"Ομως κοντά της βρίσκεται ή πανώρια μελαπή γυναίκα. Αυτή καταφέρνει νά διατηρήσει την ψυχραιμία της στις αφάνταστα τραγικές στιγμές που περνάνε !

Και νά: Γρήγορη σάν σίφουνας, άρπάζει στά χέρια της την πανέμορφη συντρόφισσα του Κραγιαμπού! Μά τά γερά της χέρια τή σηκώνει ψηλά. Τή φορτώνεται σάν σακκί στον ώμο...

'Αμέσως κάνει ένα καταπληκτικό, ένα άπιστευτο τόλμημα :

Πηδάει σβέλτη στη μαλλιάρη ράχι του Κάθουρα που βρίσκεται πιό κοντά της. "Ομως καθόλου δέν στέκεται πάνω σ' αυτήν...

'Απ' έκει, και μέ την ίδια ταχύτητα, πηδάει στη ράχι ενός άλλου Κάθουρα. "Υστερα άλλου... άλλου... άλλου !

Μέχρι που — κουβαλώντας πάντα στους ώμους της τη Νέα — καταφέρνει νά ξεφύγει από τον τρομερό κλοιό των θηρίων! Και σώζει από φρικτό θάνατο όχι μόνο τη Βάντα, μά και τον έαυτό της.

"Ενας μονάχα Κάθουρας, ο τελευταίος που δοκίμασε γά πηδήση στη ράχι του, πρό-

φθασε νά τή δαγκώσει στο πόδι! Βρύση τρέχει τό αίμα! "Ομως ή Ταταμπού ούτε άνησυχή, ούτε στεναχωριέται...

Παρατάει άμέσως κάτω τη Μικρή. Και τραβώντας την από τό χέρι, τρέχουν. Ξεμακραίνουν από τον κίνδυνο!

"Ετσι, χωρίς νά τό θέλουν, αλλάζουν κατεύθυνσι στην άρχική τους πορεία... 'Αντί πρὸς τη Δύσι, προχωρούν τώρα πρὸς τό νοτιά... Κοντεύουν νά φθάσουν στο σημείο που βρίσκεται τό θεόρατο δέντρο του γοριλλάνθρωπου Νταμπούχ!

Τέλος, σταματάνε κάποτε... 'Η Ταταμπού θάζει στην πληγή του δαγκωμένου ποδαριού της τά θαυματουργά βότανα που ξέρει. Και ή αίμορραγία σταματάει άμέσως...

'Η Βάντα κάθεται σέ μιá πέτρα νά ξαποστάση... 'Ενώ ή μελαπή 'Ελληνίδα ξεμακραίνει αρκετά άπ' αυτήν. Ψάχνει νά βρῇ κ' ένα άλλο άκόμα βοτάνι. Αυτό που θά κάνη την πληγή νά θρῆψη! Νά μὴν αφήση στη γάμπα της τό παραμικρό σημάδι !

"Οσο περήφανη κι άτρόμητη άν είναι ή Ταταμπού, δέν παύει όμως νά είναι και γυναίκα, 'Η όμορφιά έχει μεγά-

λη σημασία και γι' αυτήν.

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Περνάη αρκετή ώρα ξτται...

Ξαφνικά στ' αυτιά της Βάντας πού περιμένει, φθάνουν σπαρακτικά κι άπεγνωσμένα ξεφωνητά :

— Βοήθειααα! Βοήθειααα!

Τό παϊνέμμορφο Κορίτσι άναγνωρίζει τη φωνή. Είναι της Ταταμπού! Σίγουρα ή Έλληνίδα θά βρίσκεται σέ κάποιον τραγικό κίνδυνο!

Ή Βάντα πετιέται όρθη. Τρέχει, σάν τρελλή, πρὸς τὸ σημείο πού άκούγονται οί φωνές!

Σέ λίγες στιγμές φθάνει άλαφιασμένη εκεί. Καί τότε, κάτι άφάνταστα τρομακτικό άντικρύζουν τά μάτια της :

“Ένα μεγάλο σαρκοφάγο δέντρο της Ζούγκλας, έχει άρπάξει στην άγκαλιά του την Ταταμπού !

Τά φύλλα του, χοντρά και μακρυά, μοιάζουν νάβαι ζωντανά. Κουνιῶνται σάν φίδια !

“Έχουν άγκαλιάσει τὸ μισόγυμνο κορμί της άμοιρης μελαψής γυναίκας. Ένώ εκείνη παλεύει, κτυπιέται και ξεφωνίζει άπεγνωσμένα !

Μά, όλες οί προσπάθειές της νά ξεφύγει και νά λευθερωθῇ από τὸ θανατερό άγκάλιασμα τοῦ τρομεροῦ δέντρου, δέν φέρνουν κανένα άποτέλεσμα !

Και νά: Άνιδη ή Βάντα καθῶς είναι από τέτοια, δέν λογαριάζει καθόλου τὸν κίνδυνο. “Έτσι πέφτει άτρόμητη πάνω στο φυτικό τέρας! Πασχίζει νά την άποσπάζει από τά φύλλα του. Νά τη σώσει από τὸν φρικτό θάνατο πού την περιμένει...

“Έτσι, πέφτει άλλοίμονο κι αυτή στη θανατερή παγίδα : Τά φιδίσια ζωντανά φύλλα τοῦ σαρκοφάγου δέντρου, άρπάζουν κ' εκείνην...

Τώρα και οί δυὸ γυναίκες σπαράζουν και χαροπλεύουν στην άγκαλιά τοῦ φοβεροῦ Χάγια Χού.(*) Ξεφωνίζουν, μαζί τώρα, και όσο πιὸ δυνατά μπορούν :

— Βοήθειαααα! Βοήθειαααααααα!

Ή Ταταμπού κάνει νά τραβήξει τὸ μαχαίρι της. Νά σπα-

(*) Σέ μιὰ διάλεκτο τῶν Ιθαγενῶν, θά πῇ : Φίδια φυτρωμένα. Δηλαδή : δέντρο πού τά φύλλα του είναι ζωντανά φίδια !

ράξη τὸ τρομερὸ φυτό. Μὰ δὲν μπορεῖ. Τὰ φιδίσια φύλλα του κρατᾶνε δεμένα τὰ χέρια της...

"Ἔτσι καὶ σιγά-σιγά, οἱ δυὸ γυναῖκες, νοιώθουν τὶς δυνάμεις τους νὰ ἐξαντλοῦνται. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ χάσουν τὶς αἰσθήσεις τους. "Ὅχι μονάχα ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι. Μὰ κι ἀπὸ τὴ νάρκη ποὺ τοὺς φέρνει ἓνα παράξενο βαρὺ ἄρωμα. Τὸ νοιώθουν νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρωποφάγου δέντρου.

Εἶναι ἓνα πηχτὸ ὕγρὸ σὰν μέλι. Μὲ ὑπέροχη μεθυστικὴ μυρωδιά!

"Ἄν ἡ Ταταμποὺ καὶ ἡ Βάντα χάσουν τὶς αἰσθήσεις τους, φρικτὸς θάνατος τὶς περιμένει. Θ' ἀπομείνουν ἐκεῖ αἰχμάλωτες καὶ ναρκωμένες, μέχρι ποὺ νὰ ξεψυχήσουν. Ὁ ἥλιος τότε κ' οἱ βροχὲς θὰ σαπίσουν

τὰ πτώματά τους. "Ἔτσι οἱ χυμοὶ τους θὰ σταλάζουν σὰν λίπασμα μέσα στὴν ἀνοικτὴ καρδιά τοῦ φυτοῦ... "Ἐνα μεγάλο διάστημα θὰ τρέφεται μὲ αὐτούς!

Τέλος θ' ἀνοίξη κάποτε τὰ φιδίσια φύλλα του. Θὰ τινάξη, δεξιὰ κι ἀριστερά, τ' ἄχρηστα πιά κόκκαλα. Καὶ θὰ περιμένῃ μὲ ὑπομονὴ ἓνα καινούριο θῦμα!

"Ὅμως ὅλ' αὐτὰ δὲν προφθαίνουν νὰ γίνουν τούτῃ τὴ φορά. Γιατὶ οἱ σπαρακτικὲς κραυγὲς τῶν δύο γυναικῶν φέρνουν ἀποτελέσματα :

Ξαφνικά, ἓνα βαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται. Σὰ νὰ κοντοζυγῶνῃ κάποιος τρομακτικὸς ὑπεργίγαντας. Καὶ νά:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

διαβάστε ὅλοι τὸ 3ο τεῦχος τοῦ θριαμβευτοῦ σὲ κυκλοφορία

"ΜΙΚΡΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑ"

Μὲ τὸν τίτλο !

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

Δὲν ἔχετε διαβάσει πὺρ συναρπαστικὴ περιπέτεια.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ, ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ, ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ
είναι οι περιπέτειες που θα παρακολουθήσετε με δέος και άγω-
γία στο 99ο τεύχος του θρυλικού Περιοδικού «ΓΚΑΟΥΡ —
ΤΑΡΖΑΝ» που θα κυκλοφορήση την ερχόμενη Πέμπτη, με τον
τίτλο :

"ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ,"

και το έχει γράψει ο
ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ποιοί είναι οι δυο τρομακτικοί Άεροκέφαλοι που σκορπίζουν
σε θεριά και ανθρώπους της Ζούγκλας το Φίλτρο της Κακίας ;

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΗ

χωρίς να διαβάση το τεύχος :

"ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ,"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφορεί κάθε Πέμπτη
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β' Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Έκδοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιώς 18 — Αθήναι

Σημ.— Αί επιστολαί δέον ν' απευθύνωνται εις τόν Συγγρα-
φέα. Τά χρηματικά έμβάσματα και αί παραγγελίαι εις τόν
Έκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 98

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ δλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΤΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΙ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΕΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΠΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΙΟΥΜΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694